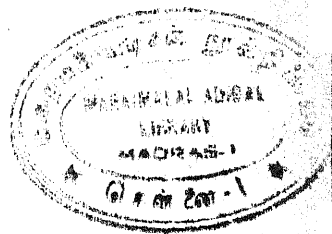

கவிதை யுள்ளம்-க

வித்துவான் அ. மு. பரமசிவானந்தம்

‘தமிழ்க்கலை’ ஆசிரியர்

காஞ்சி

உரிமைப் }
பதிவு }

தமிழ்க்கலை அச்சகம்

{ விலை
{ அனுகூலம்

அன்னையின் பாதப் போதுகளுக்கு

இக் கவிதை யுள்ளத்தை

உரிமையாக்குகின்றேன்.

1859/1

—அ. மு. ப

முன்னுரை

‘உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டாயின்
வாக்கினிலே ஒளி உண்டாகும்
வெள்ளத்தின் பெருக்கைபோல்
கவிப்பெருக்கும் கலைபெருக்கும் மேவும்’

என்றார் பாரதியார். ஆகவே உள்ளத்தாய்மையே—
உள்ளக்கனிலே கவிக்கு ஆதாரமான இடம்.
கவிதையின் நிலைகண்டு கவியின் உள்ளம் காண
லாம். கவிதையின் உள்ளமே கவியுளமாகும்.

பற்பலகால் பாடிய பாடல்களை யெல்லாம்
தொகுத்துத் திரட்ட - வேண்டுமென்ற அன்பர்
களது விருப்பால் இன்று இந்தூல் வெளிவருகிறது.
இதைத் தொடர்ந்தே இன்னும் சில நூல்களும்
வரவேண்டி இருக்கிறது. தமிழ்ப் பேரறிஞர்கள்
இக்கவிதை யுள்ளத்தை யேற்று ஆசி வழங்க
வேண்டுகின்றேன்.

அங்கம்பாக்கம், }
காஞ்சி, }
16—2—41. }

பணிவாரங்க,

அ. மு. பரமசிவானந்தம்.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்		பக்கம்
வெள்ளம் விடு தூது	1	தெய்வீகக் காதல்	36
தமிழ் அன்னை	8	கடலும் காதலும்	38
தமிழன்னை திருப்பள்ளி		கிள்ளை விடு தூது	40
யெழுச்சி	10	உருவெளித்தோற்றம்	42
நெஞ்சே கேள்!	13	முத்தமே முத்தம்	43
சேரவாரும்	16	காலத்தேவா! காக்க வா வா!	44
எனது வேட்கை	18	வாழ்க இயேசு நாமம்	49
வாழி இசையே! நீடுழி	19	புத்தாண்டு வாழ்த்து	52
அன்னையின் அடிமலர்		நமக்குள் பிணக்கேன்	55
அணிசுவாய் நெஞ்சே	21	பொய் வணக்கம்	
இயற்கை இறைவன்	24	போக்குவீர்	55
அழகே காட்சி	25	பந்தயக் கொடுமை	58
மாலையும் மகிழ்ச்சியும்	27	தொழிலாளர் துயர்	
இயற்கை இறைவன்		துடைப்பீர்	59
இன்மதி கொளுத்து	30	மரணத்தின் மாட்சி	61
காலக் கதிரவன்	32	கனவுநிலை உரைத்தல்	63
முருகன் என் முதல்வன்	33		

அன்பு! அன்பு!! அன்பு!!!

வெள்ளம்விடு தூது

சீரோங்கி நிற்குமெங்கள் செல்வச் சிவபெருமான்
பேரோங்கு நற்சடையிற் பேசரிய-வரோங்கு
கக்கையெனப் பேர்பூண்டு காரார் பொருப்பமிசை
மக்கையென வந்திடுநல் மாரீசே-பொங்கி
புவியில் இழிந்தோடப் பொற்புடனே வெள்ளக்
கவியின் உளமனைத்தும் காண்போய்-அவியாத
நல்லொளியை வீசமுயர் நற்குகிரோன் தன்கிரணப்
பொன்னொளியால் பூமியினின் றேயெழுந்து-மின்னலிடை
மேகமெனச் செல்வாய்நீ மேகமாய்ச் செல்வதன்முன்
ஏகவுரு வென்பதுபோ லெங்கும்-போகாத
மாய உருவாகி மாலாகி நன்மேகம்
ஆய உருவுகொண்டு ஆள்வாய்நீ-தோயாத
வானம் படர்ந்து வளர்நிறமே வெண்மையென
தானம் அறிந்ததன்பின் தான்கனத்துக்-காணக்
கரியநிறங் கொண்டு கவின்பொருந்த மின்னி
ஆரிய இடியொலியை யாக்கி-நிரல்நிரையாய்
வான வில்லென் றென்று வளைத்து அதில் பயின்ற
மோனநிற மேழும் மூழ்குவித்து-மாரிலத்தில்
நின்ற மனிதரெல்லாம் நேர்மை மழை எமக்குப்
பொன்று வகையளித்துப் போற்றிடுவாய்-என்றோத
தூரலாய் மஃவீழ்தாய்த் தூங்காப் பெருமழையாய்ச்
சாரலாய் வந்துத் தழைத்துமிசை-ஓரிரவில்
நினைத்தற் கரிய நெடுமழையைப் பெய்து
மனத்திற்கு ஓகையளி மாமழையே-புனத்தயலும்

புள்ளிரியுஞ் சோலையிலும் பூங்கமல வானியிலும்
உள்ளும் உயர்ந்திடுசெந் நெல்வயலும்-விள்ளரிய

இன்பம் நிறைத்து இனிமை நலங்காண
துன்பம் அகலத் துயர்நீக்கி-மன்பதைகள்

வாழ்வுபெற்றோம் யாமென்று வாழ்த்திப் பணிந்தேத்தும்
சூழ்புவியைக் காத்திடுநற் லாரீரே-ஏழ்கடலும்

வற்றி மழையாக வந்து உலகமெலாம்
சுற்றிப் பெருவெள்ளம் தோற்றுவிப்பாய்-முற்றறிஞர்

கெடுப்பதூஉம் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றாங்கே
எடுப்பதூஉம் எல்லாம் மழையே-அடுத்தாரைத்த

சொல்லெமெய் யாமென்னத் தொல்லுலகில் நீர்வளமும்
நல்ல பயிடுமுடன் நாடுவித்து-மல்லல்

வளமுற்ற நாடதனை வந்துபெரு வெள்ளமென
அளவற் றழித்தகன்று ஆழ்த்திக்-குளமெல்லாம்

அன்னம் புகலிடமாய் ஆக்குவித்து எவ்விடத்தும்
கின்னங் களைபுங் கிளர்மழையே-உன்பெருமை

நன்றாய் அறிந்து நலமுரைத்தார் வள்ளுவனார்
ஒன்றிலே யல்ல ஒருபத்தால்-பொன்றாத

நீரின் மமையா துலகெனின் யார்பார்க்கும்
வானின் மமையா தொழுக்கென்ற-சீரியதோர்

இன்பங் கனிந்த எழில்பெறுநற் சொல்லாலே
வன்பின் செயலசற்றி வாழ்த்துபெற்றாய்-உன்புகழை

ஓதற் குரித்தாமோ ஒங்கிவரு நற்புனலே
சேதத் தினிமைதருந் தெண்ணீரே-போதமிசு

தண்டமிழ்சேர் நற்பொதிகை தன்னில் உதித்தபெரு
மண்டலம் தான்புகழ்மா காவேரி-கண்டிடுவோர்

உந்தனவெள் ளப்பெருக்கை ஓர்ந்து மகிழ்வாரே
கந்தன் றனைஒருநாள் கைத்தலத்தால்-உந்தியநற்

பொற்சரவ ணத்தினிடைப் பொற்புடனே தாங்கினின்றாய்
நற்பெருமை சேர்ஞான சம்பந்தன்-பொற்பார்

கவிகள் பதினென்று காரணத்தால் பாடி
புவியிற் புகழ்சைவம் பொங்க—அவியாத

வையைப் பெருக்காக வந்தவுந்தன் மத்தியிலே
பொய்யை அகல்விக்கப் போட்டவுடன்—ஒய்யென்று

தக்க தமிழ்ப்பெருமை தானேயாய் நீயறிந்தாய்
மிக்க அதன்நலத்தை மேவினாய்—பக்கமதில்

அப்பதிக மேந்தி அருந்தமிழின் நற்பெருமை
எப்புவியும் கண்டு இனிக்குவண்ணம்—ஒப்பரிய

நற்செயலால் முன்னேற்றி நல்வடகமடைந்து
விற்பனையு நின்றிட்ட மேநீரே—சொற்பமென

நின்றாலும் நீணிலத்தில் நீயன்றோ மக்களுயிர்
பொன்றாமற் காத்தளிக்கும் புண்ணியவன்—நன்றான

மெய்த்தூய்மை செய்துஉடன் மேலான இன்பநலம்
உய்த்து உயர்விப்பாய் ஒநீரே—உய்த்தாலும்

ஏனோ அன்றுள்ள எங்கள் பழந்தமிழின்
தேனாய் விளங்கியதென் னுடழித்தாய்—கோனான

சோழன் கரிகாலன் தோற்றிச் சிறப்புறச்செய்
வாழ்கா விரிப்பாட் டினத்தையன்று—பாழாகச்

செய்திட்டாய் அச்செயலால் செம்மைத் தமிழ்க்கலைகள்
பெய்திட்டாய் உன்வயிற்றிற் பெற்றிட்டாய்—உய்வரிய

தமிழின் நலங்கண்டாய் சற்றெம்மை நோக்கி
அமிழ்தம் அளித்துக்காத் தாக்குவாய்—குமிழ்நிறைந்து

மாகரைகள் பொங்கி வழிந்து பெருக்கெடுத்து
மாகரையின் மாமரங்கள் மாள்வித்து—ஏகாந்த

நீரின் உருவாக்கி நீசென்றால் உன்பெயர்க்கு
நீர்மைஎனப் பொருள்கொள் நீர்மையோ—சீரான

பெருவெள்ளங் தன்னிலே பெண்கள் கலந்துபெயும்
திருவின் விளக்கெல்லாம் செம்பொட்டோ—உருவனையார்

மலை உனக்கணிவார் மட்டற்ற இன்பத்தால்
சோலை வயற்புறத்தில் சோறுண்டு—மேலாய்

காதலர்க ளோடு களிப்புக் கடல்குளித்துப்
பூதலத்தில் போயிடுவர் பொற்புட்னே—நீதான்

சுழிகள் களப்பிடுவாய் சூழலிலே யுற்றால்
விழிகள் பிதுங்கிடவே வெல்வாய்—கழிகளிலே

தங்கிப் பலையிர்கள் தண்ணீர்த்தா கம்போக்க
இங்கிதமாய் நின்று இசைவிப்பாய்—பொங்கரிய

பாலாற்று வெள்ளமெனப் பார்மீதில் இத்தலைநாள்
மேலாற்றி வந்திட்ட மேநீரே—காலாற்றி

இவ்விடத்தில் நின்று எனதுஉரை கேட்டதற்பின்
எவ்விடத்தும் ஏகடுவாய் ஏர்நீரே—உய்வரிய

நற்றொண்டை நாட்டை நலஞ்சிறந்த நாடாக்க
உற்பத்தி யான உயர்ஆறே—வெற்பினர்சேர்

நக்திப் பெருமலையில் நாடிடவே தோன்றியுடன்
உந்தி விளையாடி உற்றிட்டுச்—சொந்தமென

மைசூரில் வாழும் மகிபர் தடுத்துன்னின்
மெய்மீது வாரு மிருநீரைக்—கைசெய்து

கட்டி வயற்கனுப்பிக் காணரிய நற்பயனை
மட்டுக் கடங்காது மல்குவித்து—விட்டுஉனைப்

போவென்பான் பாலைபாஸ் போங்குநீ ரற்றபின்பே
வாவென்ற மற்றவர்க்கு வாய்க்காலால்—சாலமிரு

நீரளிக்கும் தன்மைபெற்று நேரியநற் பாலாதே
சீர்புகழ் எம்மாற் றிறமாமோ—பேரான

இத்தகைய பாலாற்றின் ஏத்தரிய வெள்ளமென
உய்த்து இவன்கில் உயர்புனலே—வித்தகமாய்

வழியைமிக அடைத்தாய் வல்லாரே யானால்
விழிவைத்து நோக்கி விளித்துக்—தழியாத

செல்வ வளம்பலவும் செம்மைப் பயன்றிறைவும்
நல்ல நிலையினிலே நல்குனிப்பாய்—பல்விதமாய்

பூக்கள் இருமருங்கும் பொழிப அனையேற்று
மீக்கொள் மரமடித்து மேவுகின்றாய்—நோக்கரிய

உந்தன்மேல் வேகமுகில் உற்றவர்வி ழுற்றவரே
அன்றித் திரும்பிஇவண் யாரறிவார்—பொன்றலிலா

கச்சிப் பகிமருங்கில் காணப் பலபேர்கள்
இச்சிக்க வந்த எழில்நீரே—மெச்சிடுநற்

காதலவன் தன்கரத்தைக் காதலையும் பற்றியுடன்
ஏதமிலை என்றுஉரை யேத்துவதும்—கோதகன்ற

இளமை எழிற்சிறுவர் எந்தாய்இந் நீர்நலத்தின்
வளமை வழித்துரை யென்றே—மடமையுடன்

சிலைதனைப் பிடித்துச் சிங்கார மாய்க்கேட்க
சாலப் பலஉரைக்கும் தாயருடன்—மேலான

மக்கள் பலரும் மகிழ்வாய்நல் லாருடனே
மிக்க நலம்வேண்டி மேவிடுவார்—துக்கநிறை

தீய மனதுக்கும் தீம்புனலே உன்செய்கை
தாயின் பரிவாகத் தண்மைதரும்—மேயவர்கள்

உந்தன் நலம்கண்டு உற்று உணைப்பிரிய
சினதையிலு மெண்ணார்கள் தேர்ந்துரைப்பார்—பந்தமறு

நற்றவஞ்செய் நல்லோர்போல் நாடிஒன்றுந் தேடாமல்
உற்றதொரு மேலாம் உயர்நிலையைப்—பெற்று

விரைவாகச் செல்லும் வியன்நலஞ்சார் வெண்புனலே
உறவாக நான்உரைக்கும் ஓர்மொழிகேள்—கரைகாணு

உன்னைப் புகழும் உயர்வுடைய புலவரிலே
என்னை ஒருவனாய் எண்ணுதே—மன்னியதோர்

நற்புகழைப் பாடுமுயர் நாவலர்போல் நானுன்னைப்
பொற்புடனே பாடேனே யாயிடினும்—அற்புதமாய்
விந்தைச் சுழல்களப்பி வேகமாய்ச் செல்லுமொரு
நந்தம் பாலாற்றின் நளிப்புனலே—இந்தநிலை

தன்னிலே சென்றதன்பின் தாண்டிஒரு காதவழி
உன்னினால் ஓங்குகெல் ஓர்கோயில்—பன்னிடுவேன்

அக்கோயில் செல்வதன்முன் அண்டி உணவேகவதி
மிக்காய்க் கலப்பான் நீ மேன்மைபெற்று—தொக்கொன்றாய்

சில்தூரம் சென்றபின்னர் தேர்ந்துஅவ ழுநர்கடந்து
முன்னின்ற சிவபுரத்தை முன்னியே—பொன்னியென

பொன்கொழித்துச் செல்வாய் புகுந்தெம்மூர்க் கால்வாயில்
மின்னிக் கலந்து மிளிர்வுறுவாய்—தன்னிகரில்

லேகத்தே செல்வாய் விளம்புவேன் இப்பொருளை
நீகருத்தே நிற்க நிறுத்துவாய்—போக

சிவபுரத்தைத் தாண்டிச் சென்றவுடன் என்னார்
சிவபுரம் தாகச் சிவனும்—பவநீக்கும்

வெண்மை நிறம்பூண்ட மிக்கான மண்டபமொன்
றுண்மை உனக்குடெதற்காய் ஓங்கிநிற்கும்—கண்ணான

அம்மண் டபத்தை அடுத்தோங்கு அங்கநகர்
இம்மென் பதன்முன்னே ஏகுவாய்—நம்முடைய

நற்கடம்பன் தாதை நவில்வா ழுளப்பொருளாய்
சொற்கடந்த தூயோனாய்த் தோன்றிடுவன்—அற்புதஞ்சேர்

அம்பலவன் தங்கும் அழகார் திருக்கோயில்
இம்பருல நென்ன எதிர்காண்பாய்—செம்பவள

மேனியனார் கோயிலின்பின் மேவுமென தில்லிருந்து
தானினைந்து நிற்குமெந்தன் தாயானான்—தூநினைவால்

எந்தன்குகம் காண இன்பம் அடைந்திடுவான்
துன்பம் அகற்றிஎனைச் சோதிப்பான்—அன்புளத்தில்

ஓர்மகனாய் நின்றஎந்தன் உயர்வே தன் வாழ்வாக
சீர்புவியில் வாழ்ந்திருந் செல்வமவன்—பேரான்

செல்வம் எனக்கெனவே சேர்க்கத்தன் இன்பமெலாம்
ஒல்லாவே என்று ஒதுக்கினவன்—எவ்வாறும்

நான்மகிழ்ந்தால் தான்மகிழ்வாள் நன்மனதில் வாழ்வுற்று
தேன்இனிக்கும் தீஞ்சொல்லைச் செப்பிடுவாள்—மாறான

ஒன்றார் தமக்கினையா உள்ளத்த ளாய்நின்று
என்னுளும் என்னுயிர்க்கு இன்பமளி—பொன்னை

நற்கருணை கொள்வாள் கலஞ்சிறந்து என்னைவளர்த்
துற்றவனாய்ப் போற்ற உறுதிசெய்தாள்—பெற்றவளே

தானாய் இருந்தாலும் தந்தைபோல் கல்விநலம்
வேணா அளித்தென்னை வித்தகனாய்—நானிலத்தே

எல்லாரும் போற்ற எழிலுடைய னாக்கினாள்
பொல்லாங்கைப் போக்கிக் குருவானாள்—நல்லாளாய்

ஐந்து பெருங்குரவர் ஆனாளே யாய்நின்ற
விஞ்சு நலமளிக்கும் மேதக்காள்—எஞ்சாத

நற்றாய்கல் லம்பலவன் நற்கோயிற் பொற்கரைமேல்
உற்றுஎனைக் காண உன்னுவாள்—அற்புதஞ்சேர்

பாலாற்று வெள்ளமே பண்பார் அவள்தனக்கு
வேலாயு தன்பாதம் வேண்டிஇவண்—மால்நீக்கி

வாழ்கின்றே நென்றும் வழியூர்க்குக் காணாமல்
ஆழ்கின்றே நென்று மறிவிப்பாய்—சூழ்கின்ற

சுற்றத்தார்க் கெல்லாம்நீ சொல்லிடுவாய் என்நலத்தை
மற்றென்றன் மாவன்னை மாண்புடையாள்—பெற்றவள்போல்

நேசம்என் பால்கொண்டு நேர்மை நலம்பலவும்
பாசம் அகலாமல் பற்றிவைப்பாள்—ஆசையுடன்

காஞ்சித் திருத்தலத்தே காத்துஎனைப் போற்றியவள்
வாஞ்சனைசேர் உள்ளத்தில் வாழவைப்பாள்—தீஞ்சுவைசார்

ஆவட்கும் நலம்பகர்வாய் அம்பலவன் காப்பால்
 தவக்கமொன் றின்றித் தழைத்து—சுகத்துள்ளேன்
 பாலாற்று நற்புனலே பகர்வாயென் சுற்றமெலாம்
 மேலாக யானிங்கே மேவினேன்—கோலநிறை
 நல்லேன்பங் கொள்வாய் நற்றூய் பயனளிப்பான்
 அல்லும் பகலும் அறிவன்யான்—நில்லாது
 லுடிப் புகன்றால் உடனே உனைச்சேர
 நாடிஒரு சேயாற்று நங்கையவன்—கூடிடுவான்
 அன்னவனோ நிற்று அழியாத இன்பமுடன்
 பொன்கதிரோன் றோன்று புகழ்க்கடலுள்—மன்னிநலம்
 சேர்ந்தே கலந்து தெவிட்டாத இன்பம்தில்
 சார்ந்தே மகிழ்வாய் தழைத்து.

த மி மு ன் னை

அன்றொரு நாளினில் அசுர அமரரும்
 ஆற்றிய மாபெரும் போர்—தனை
 சூன்ற நலம் செய்த கொள்ளை எம் அன்னையின்
 கோதிலாக் செல்வ மன்றோ!

தூங்கும் எயில்தனை வாங்கி அதைவென்று
 தூய்மை படுத்தியவள்—எங்கள்
 பாங்கு உயர்ந்திடு பண்புடை நற்றமிழ்
 பண்ணியல் கின்றிடு தாய்.

ஆரிய நாட்டினர் ஆணவம் பொன்றிட
 அவர்தலையிற் சிலையை—நல்ல
 வீரியம் தோன்றிட ஏற்றி வந்தாளவள்
 வெற்றி துலங்கிடவே.

உலகுக் கொருதூல் உயர்ந்திடு நற்குறள்
உண்டாக்கினு ளவள் யார்?—என்றும்
நிலவும் இளமைசேர் நேர்மைநலம் உறை
நித்திலம் போன்றவள் தாய்.

இமயத்து உச்சியில் ஏற்றிய பொற்கொடி
எவருடை நற்கொடி யே—எங்கள்
அமைவுறு தமிழன்னை ஆர்வத்தோ டேற்றிய
ஆண்மைத் தமிழ்க்கொடி யே.

இயலிசை நாடகம் என்றும் சிறப்புற
ஏத்திடு நல்லவள் தான்—மிசு
கயல்கள் புரண்டிடு காவிரி நாடுடை
கண்ணியத் தமிழ்அன்னை யே!

இயற்கையின் இன்பத்தை ஏத்திப் பலன்பெற்ற
ஏந்திழை யாம்எங்கள் தாய்—அவள்
இயற்கையின் ஒவியம் என்றே உலகினில்
ஏத்திட வாழ்பவ ளே.

தெய்வத்திற் கொண்டவன் தேர்ந்தவன் என்ற
சிறப்புடைக் கற்பறமே—உயர்
உய்வுக் கனிகாரி உத்தமி பொற்கொடி
உற்றிடு நல்லற மே.

மகனை முறைசெய்து மனது மகிழ்ந்திட்டு
மாவர சாண்டவர் யார்?—இன்பப்
புகழிட மாகிய பொற்புடை நலமிசு
பூங்கொடி யெந்தமிழ்த் தாய்!

தோற்றோடில் தன்மகன் துணிந்து முலைசிங்கி
தூய்மை வழியில் நின்றாள்—அவள்

மற்றும் கிடையாத மாவணை யாகிய
மருவு தமிழ்அன்னை யே !

அறவழியில் நின்று ஆற்றிய போர்முறை
ஆர்முறை ஆர் எனிலோ?—திருமம்
சிறந்திடு அருளுடைச் செந்தமிழ்த் தேவியின்
செம்மை முறையல வோ !

ஒன்றேதலும் தேவன் ஒருவனே யாகுவன்
ஒர்குவீர் என்றிடு சொல்—மிசு
நன்றே செய்யுமன்னை நல்லவன் யாவர்க்கும்
நாவிடை வந்ததன் றே !

தாமின் புறுவ துலகின்புறக் கண்டு
சாந்த முறுவ ரென்றே—அவள்
நாமின்று வாழ்ந்திட நாடி உரைத்திட்ட
நல்லுரை வாய்மையன் றே.

அகம்புறம் என்ற அரிய பொருள் தூலால்
ஆக்கிய செல்வத்திலே— இந்த
சுகமெலாம் போற்றிட தாழ்வை அகற்றியே
சத்தியங் கொண்டவ ளே.

தமிழன்னை திருப்பள்ளி எழுச்சி

வேங்கடங் குமரியின் விரிந்திடு அவிழ்தே!
விளம்பிய இனிமையின் சுகரமாங் கொழுந்தே!
பாங்குடைப் புலவர்கள் பயின்றிடு கனியே!
பண்புடன் பாரினில் பரந்திடு பரப்பே!
நீங்ககல் நலனுறு செந்தமிழ்த் தேவி!
தீஞ்சுவைப் பாதரு சீருடைச் செல்வி!

ஓங்கிய புகழுடை உத்தம நீதியே!
உயர், தமிழே பள்ளி எழுந்தருளாயே!

1

புலவர்கள் நாவினில் பொருந்திட என்றும்
பொய்யகல் உள்ளத்தில் விருந்தென உணர்வோய்!
அலகினில் ஆதியும் அந்தமு மில்லா
அருந் தமிழே உனதழகதே அழகு!
பலனெனல மொன்றென உந்தனைக் கண்டோர்
பற்றுவர் உண்மையைப் பார்நிறை செல்வி!
நலமுற அருள்பெற நயமுற இன்றே
நற்றமிழே பள்ளி எழுந்தருளாயே!

2

தென்மதுரை நகர் சீர்பெருந் தகைத்தாய்
தெரிங்கிடு தலைச்சங்கந் தனிவிருந் தாயே!
உன்னரும் இறைவனும் உடனுணை வளர்க்க
ஓம்பினர் மன்னரும் மக்களும், ஒருங்கே!
பன்னருங்கலை யுடைப் பாவையே நீயும்
பார்த்தவர்க் கருள்நிலை பார்த்தனம் மறக்கேம்,
இன்னருள் புரிந்தெமக் கேற்றம் தனிப்பாய்!
இன்தமிழே பள்ளி எழுந்தருளாயே!

3

நந்த பாடபுர நன்னக ரிருந்து
நல்லிடைச் சங்கத்தை நாட்டினர் புரப்ப
பொற்புடைச் செல்வியே! பூந்தமிழ்த் தாயே!
புண்ணியம் பயந்தருள் இன்னிய முதல்வி!
விற்பனர் கற்றவர் மற்றவர் யாரும்
விரும்பிடும் இன்தமிழ் விருந்தெனு மமுதே!
அற்புதம் அற்புதம் நின்மொழிப் பெருமை
அருந், தமிழே பள்ளி எழுந்தருளாயே!

4

இயற்கையில் இறைவனின் ஏற்றம துணர்ந்தே
 எடுத்துரைத் தார்அதை இனியநற் மமிழில்
 அயர்ச்சியை அகற்றுவர் நின்நிலை உணர்ந்தோர்
 ஆண்மையும் பெறுவர்தற் றவனியிற் றிகழ்வர்
 மயக்கம் தறுத்துமே மாண்பொரு ளுணர்வர்
 மற்றெவை உற்றெதிர் வருத்தினும் இடரார்
 தயக்கமில் இனிமையில் வாழ்குவர் தாயே!
 தண்டமிழே பள்ளி எழுந்தருளாயே!

5

ஐம்பெருங் காப்பிய அணிநல முடையாய்!
 அரும்பெரும் பத்துப்பாட் டாடையு முடையாய்!
 நம்புறு பதினெண்கீழ்க் கணக்கினை உடையாய்!
 நாட்டிய கலைகளின் நலமெலா முடையாய்!
 இன்பத் தொல்காப்பிய இலக்கண முடையாய்!
 இனியநல் இறையனார் அகப்பொருள் உடையாய்!
 அன்புடைத் தமிழ்மொழி ஆகிய முதலே!
 அருளுருவே பள்ளி எழுந்தருளாயே!

6

முப்பெரு வேந்தர்கள் ஒருபுறம் புரக்க
 முத்தமிழ்ப் புலவர்கள் ஒருபுடை தாலாட்
 டொப்பினில் பாடிட உயர்திரு மகவாய்
 ஒங்கினை இன்றிவண் உற்றிடு தாயே!
 செப்பிடு அகப்பொருட் செறிவினை உடையாய்!
 தெய்விகக் காதலைத் தெரித்திடு முதல்வி!
 ஒப்புனக் கொருவரு மில்லையீ துண்மை
 உத்தமியே பள்ளி எழுந்தருளாயே!

7

எக்குலத் தாரெனும் வேற்றுமை யின்றி
 எம்மதத் தாரினும் இரண்டென வீன்றி
 மிக்குடை ஒற்றுமை வழிதனைக் காட்டி
 மேன்மைத் தமிழர்கள் எனஉணர்த் திட்டாய்!

ஒக்கலும் நண்பரும் உளமுவந் துன்னை
உச்சரிப்பார் கண்ட வுடனருந் தமிழே!
பக்குவ உணவெலாம் நீ யெனப்புகழும்
பைந்தமிழே பள்ளி எழுந்தருளாயே!

8

களவெனும் மணமதிற் காணரு மின்பம்
காட்டியே காதலை மீட்டிடுந் தேவி!
உளமுவந் தாரெலாம் ஒண்ணமிழ் தாக
ஒங்குவர் நின்புகழ் ஒங்குக என்றும்!
அளவிலா மக்களும் ஆகும் இயற்கை
அனைத்தும் நின் நிலைத்திறம் ஆகுவதறிந்தே
உளமடை திறந்துனை ஒடிடக் கண்டார்
உயிர்த்தமிழே பள்ளி எழுந்தருளாயே!

9

உன்னருமக்கள் யாம் உன்னருள் மொழியால்
உணர்த்துவம்! அயர்ச்சியை ஒழித்திடல் வேண்டும்!
இன்னருங் கலைஅணிந் தினியநன் முகத்தோ
டெங்கள்முன் எழுந்தருள் எமதருட் டமிழே!
மன்னவர் மற்றவர் மாற்ற மொன்றின்றி
மண்ணின்மேல் சமமென வந்துனைப் பணிந்தோம்!
உன்னருள் விழியுடன் கண்டெமைப் புரக்க
ஒங்குமென் தமிழன்னை உடனெழுந்தருளே.

10

நெஞ்சே கேள்

இவ்விடத்து யான்உரைக்கும் மொழியைச் சற்றே
ஏற்றதன்பின் நன்னிலையை எண்ணுவாய்நீ
எவ்விடத்தும் தமிழ்மணமே சுமழ்தல் வேண்டின்
ஏற்றமெனும் பதவிதனில் ஏற வேண்டின்

உய்வரிய வகைதேடி வாழ வேண்டின்

உயர்இன்பம் பலபெற்று ஓங்க வேண்டின்
செய்கையெலாம் நற்செயலாய்ச் சிறக்க வேண்டின்
தேடிடுவாம் பிரிவினையைத் தினைக்கு நெஞ்சே.

எஞ்சுக? பொல் லாக் கெல்லாம் மடியவேண்டின்
வானானும் இன்பமதே மன்னல் வேண்டின்
எஞ்சலிலாத் தமிழர் அறம் இன்பய வேண்டின்
எண்ணுதற்கும் அரியநலம் இயற்றல் வேண்டின்
துஞ்சலிலா மெய்வாழ்க்கை வாழ வேண்டின்
தூய்மை யுளம் எஞ்ஞான்றும் காணவேண்டின்
அஞ்சலிலா ஆண்மைநலம் அடையவேண்டின்
அருந்தமிழ்நா டதைப் பிரிக்க அவாவு நெஞ்சே.

வடநாட்டு வாணிபத்தை மடிக்க வேண்டின்
வழக்கமிலாப் பொய்ச் செயல்கள் மாயவேண்டின்
திடமான நல்வாழ்க்கை வாழ வேண்டின்
செப்புனை கேள் நெஞ்சே தீமைநீக்கி
வடநாட்டுத் தொடர்புகற்றி வளமை சேர்ந்து
வண்தமிழின் கலைவளர்த்தி வாழ்வு பெற்று
உடலுரமாய் வாழ்ந்துபல தொழில்கள் கற்று
ஓங்கடுவாய் தமிழர் நலன் உறுவர்கண்டாய்.

தமிழ்நாட்டு மொழியெங்கும் தழைக்க வேண்டின்
தமிழ்க் கலையே எவ்விடத்தும் தழைய வேண்டின்
தமிழ்நாட்டுப் பெரு வணிகர் வாழவேண்டின்
தமிழரது நாகரிகம் தரணி தன்னில்
அமிழ்தமென அனைத்திடத்தும் அணையவேண்டின்
அருந்தமிழே எம்மொழிக்கும் அணையாய் வேண்டின்
தமிழாஉன் மனக்கிளர்ச்சி பொங்க வந்து
தரணிதனில் கூடிடுவாய் என்பாய் நெஞ்சே!

பழந்தமிழ் நாட்டுக்குடிகள் பெருமை தன்னைப்
 பற்றிடவே உற்றநலம் பற்ற வேண்டின்
 தமிழ்சுமிழென் றெவ்விடத்தும் இனியஒசை
 தழைத்திடவே நினைந்திட்டாய் தயவாய்க் கேள்நீ
 தமிழர் களே கூடிடுவீர் தமிழர்நாடு
 தமிழ் மொழிக்கே என அறைவீர் என்றுகூறி
 தமிழ் அணங்கின் தவரெனவே வாழ நிற்கும்
 தன்மையதை எண்ணிடுவாய் தனியாம் நெஞ்சே.

உன்னாடு உலகினிலே ஓங்க வேண்டின்
 உன்மொழியே உலகிலே உயர வேண்டின்
 பொன்னா அருள்நிலையைப் புரக்க வேண்டின்
 புவி இன்பம் எந்நாளும் பொங்கவேண்டின்
 கண்ணா தமிழர் நலம் காக்கவேண்டின்
 கருதுநல பதவியெலாம் கருத்தாய் வேண்டின்
 எண்ணா செயல்பலவும் இயற்ற வேண்டின்
 என் நெஞ்சே பிரிவினையே எண்ணுவாயே.

தமிழ்நாட்டைத் தனிப்பிரித்தால் பெறுவாய் இன்பம்
 தரணிதனில் தமிழ்மொழியே தழைக்கும் கண்டாய்
 தமிழர்கலை நாடோறும் ஓங்கி நிற்கும்
 தமிழ் நாகரீகமதே தரணியாளும்
 தமிழ் நாடே தனிநாடாய் ஓங்க எங்கும்
 தழைத்த அருள்பாலிக்கும் தளரேல் இன்று
 தமிழரிடைப் பிணக்குகளே நெர்ந்த காலும்
 தனிநாடு ஓர்நாளில் பெறுவாய் நெஞ்சே.

சேர வாரும்

அருமைத் தமிழர் கலை பயின்று
அன்புப் படிநூல் தலைநிமிர்ந்து
பெருமை பிறங்கிப் பேருலகில்
பெறுதற்கரிய பேறு பெற
உரிமைத் தமிழின் சுவையுணரும்
உயர்ந்த பெரியோர்! இதுகாணும்
மறுமை தனக்கும் மகிழ் வளிக்கும்
மருவி வாரும் சுகத்திரே!

அன்பு பெறுவோம் கலை பெறுவோம்
அரிய நாட்டின் விடுதலையாம்
இன்பம் பெறுவோம் நலம் பெறுவோம்
யாவும் பெறுவோம் இந்நிலத்தே!
வன்பு அகற்றி வெறுப் பகற்றி
வேறும் பகைகள் விளைவகற்றி
தூன்ப மகற்றிச் சுகம் பெறவே
சூழ வாரும் சுகத்திரே!

சாதி பேதம் எத்தனை தான்
சமயப் பிணக்கு பல்கோடி
நீதி அறியா மடமை யெலாம்
நீக்கி நன்மை நிலைநாட்ட
ஒதும் கலைகள் நல னுணர
ஒருமை வாழ்வின் பயனடைய
யாதும் பெறவே இந்நிலத்தே
இயைய வாரும் சுகத்திரே!

நமக்குள் பிளவு வேண்டுமே தேன்
 நாமே நம்மைக் கொடுமைசெய்து
 சுமைக்கு ஆளாய் நின்றிட் டால்
 துன்பம் துடைப்பார் யாருளரே!
 இமைக்கும் பொழுதில் எல்லோரும்
 இன்பத் திருந்தோம் எனஎண்ணி
 நமக்கு உரிய விடு தலையை
 நாட வாரும் சுகத்தீரே!

ஒன்றே குலமும் நம்ம் வாக்கே,
 உணரும் இறையும் ஒன்றாமே!
 என்றோ நம்மை இவ் வாறு
 யாரோ பிரிக்கக் காத்திருந்தார்
 இன்றே நமது துய ரெல்லாம்
 இரியுங் கால மாதவினால்
 நன்றே வருவீர் விடு தலையை
 நாடி வருவீர் நானிலத்தீர்!

ஒருமை வாழ்வே இந் நிலத்தில்
 உயர்ந்த வாழ்வு ஆதலினால்
 அருமை நாட்டின் அல்ல லெல்லாம்
 அஞ்சி ஓட ஆண்மையுடன்
 பெருமை பெறவே எந் நாளுந்
 பெறுதற் கரிய நலமடைந்து
 உரிமை வாழ்வில் உயர்ந் தோங்க
 ஒன்றாய் வருவீர் உலகத்தீர்!

எனது வேட்கை

முன்னொருநாள் உலகமெல்லாம் முகிழ்த்து நின்ற
மொழிபென்று வல்லுநர்கள் மொழியுஞ் செல்வி
உன்மைந்தர் இன்றிங்கே நின்றே போற்ற
உன்மைவழி தனைக்காண உழைப்போம் அன்னாய்!
பொன்பெற்று நின்றாலும் அன்றி மற்றைப்
பொருளெல்லாம் உடன்சேர்ந்து புரண்டிட டாலும்
என்பெற்ற தமிழ்த்தாயே உன்னை வேண்டி
இன்பநிலை தனை அடைய எண்ணி நேனே.

மூவுலகும் சன்மான மெனவே ஈந்து
முதலான பெரும்பதவி முன்னின் றாலும்
காவலனாய் நின்றிடவே கணித்திட டாலும்
கற்பகக்கோன் தன்பதமே கண்டிட டாலும்
யாவுலகும் என்னடிக்கீழ் நின்றிட டாலும்
இவையெல்லாம் எண்ணாது எந்தாய் உந்தன்
பூமலராம் தமிழ்ப்பாதம் போற்றல் செய்யும்
பொற்றொழிலே நற்றொழிலாய்ப் போற்று வேனே.

சங்கமிசூர் தாராய்ந்த புலவ ரெல்லாம்
தாயேநின் பெரும்புகழைத் தரணிக் கீந்தார்
பொங்கு பெரு வங்கமிசை போகிஅந்நாள்
பொருள்வளர்த்த வணிகருமே பொருளாக் கொண்டார்
எங்குமுன தின்னெழிலே இனிமை யாக
இயைந்திருந்த அந்நாளே யாக இந்நாள்
மங்களமாய்க் கண்டிடவே வேட்கை கொண்டு
மண்மீதில் வாழ்கின்றேன் மகிழ்வாய் அன்னாய்!

கண்டனைய தமிழ்மொழியே எங்கும் ஓங்கிக்
 கருத்துடைய உலகமொழி யாக நிற்கக்
 கொண்டொரு வேட்கைதனை முடிப்ப தல்லால்
 குறையொன்று எங்களுக்கும் குறிக்கும் கொல்லோ!
 வண்டிசையில் தீங்குழலில் மகிழ்வில் இன்பில்
 மாபொருளில் உட்பொருளாய் மன்னி நின்றாய்!
 அண்டிடுவோர் இன்பநலம் பெறுவ தன்றி
 அருகிருப்போர் அவருடனே அன்பு சேர்வார்.
 உன்வளர்ச்சி உன்னுவதே எந்தன் இன்பம்
 உன்புகழைப் பாடுவதே எந்தன் வேட்கை
 மன்னவனும் அடிபணிந்து போற்றச் செய்து
 மண்ணுலகில் உன்பெருமை நிலவ வைப்போம்
 உன்இனிமை கேட்பதுவே உவகை எந்தாய்
 உயர்விதன்மேல் உண்டேயோ உலகை நெய்லாம்
 உன்மயமாய் ஆக்குமொரு நன்னாள் இங்கு
 உற்றிடுதல் காணுவதே உளத்து வேட்கை!

வாழி இசையே நீடுழி!

இன்பம் தரும்இனிய இசையே—உனை
 என்றும் மறவேன் அருங்கனியே—மனம்
 துன்றும் அரிய கலைப்பயிரே—சொல்லச்
 சுகமே அருளவைக்கும் நிலையே. (இன்பம்)
 பண்ணின் இசையில்நின்றான் பரமன்—உயர்
 பண்ணில் மகிழ்ந்துறைந்தான் அவனும்—நிலை
 எண்ணில் மனமுருகி எவரும்—நின்று
 இன்ப நலம்பெறுவர் கண்டாய்! (இன்பம்)

உலகில் நிறைந்த ஒருகலையே—உனை
உன்னு திருப்பின் பெரும்அலையே—மனம்
நிலையில் இருக்கஅருள் தருவே—அன்றி
நேர்மை நலம்பெருகும் நிலையே. இன்பம்

எங்கும் நிறைந்தஉயர் இசையே—உனை
எண்ணு திருக்கமனம் வருமோ—நிலை
பொங்கும் புலவர்மன மகலா—உயர்
புண்ணியச் செல்வமே வாழி. இன்பம்

துன்பம் நிறைந்தமன மதுக்கும்—அன்றிக்
துயரே நிறைந்தபெரும் அலைக்கும்—உடன்
இன்பம் அளித்து மனமாற்றி—நிறை
இனிமை பயக்குமொரு இசையே. இன்பம்

உன்னை மறந்துஉயிர் வாழேன்—அன்றி
உலகில் நிலைத்தசுகம் காணேன்—பெரும்
அன்பின் வழிஇயங்கும் அன்னாய்—இசை
ஆகச் சிறந்தஅருட் கடலே. இன்பம்

கேளா திருக்கின்நலம் உறுமோ—உனைக்
கேட்டால் வருமோஒரு துயரும்—பொல்லா
மீளா வினைஅசலும் உன்னால்—அன்றி
வேணும் நலமனைத்தும் பெருகும். இன்பம்

வாழ்வாய் நலம்பெருக்கும் இசையே—இந்த
மண்ணில் அன்பைவளர்க்கும் சுதியே—நிதம்
சீர்பாய்ந்து வாழ்ந்திடு பல்லாண்டே—உந்தன்
செம்மைப் பதம்பணிந்தேன் வாழி! இன்பம்

முன்னையின் அடிமலர்

அணிகுவாய் நெஞ்சே!

[கலைமகள் விழாவைக் கருத்திருத்தியது]

அன்னைப் பணிதனை ஆற்றிடும் நன்னாள்
அவனியில் முகிழ்த்தது அதை அறி நெஞ்சே!
இன்னலைப் போக்கியே இன்ப ஒளிசெய்
யெம்மன்னை நற்புகழ் எண்ணிடு வாயே!
தூன்பம் அகன்றிடும் சோர்விலை கண்டாய்
தூய்மை உளமதே துலங்க விளங்கும்
இன்பம் அவள் உரு இன்பமே செய்கை
இனிமை நலம்தரும் என் அன்னை கானே!

பூசைக்கு வேண்டுவ பூவல்ல நீரல்ல
பொற்பார் பலவகைச் சிறுநுண்டி யல்ல
ஆசை வளர்க்குதும் அவல்தேங்காய் அல்ல
அரிய பழவகை அல்லவே அல்ல
நேசம் மனத்திடை நின்றிடல் வேண்டும்
நினைவு அவள்வசம் நிலைத்திட வேண்டும்
ஆசைக் கடிமையை அகற்றிட வேண்டும்
ஆனந்தமாய்த் தூய்மை அமைந்திட வேண்டும்.

சொல்லொன்று செயலொன்று துன்னாமை வேண்டும்
தூய்மை உளமதே துலங்கிட வேண்டும்
நல்ல அறிவுடை நற்பணி வேண்டும்
நாட்டிலே யாவரும் ஒன்றெனல் வேண்டும்
கல்லிடை மணியிடைக் கனக வெளியில்
காரிடை நீரிடைக் கருமை நிறத்தில்
புல்லிடை அவளுரு கண்டிடல் வேண்டும்
புன்மைக் குணமெலாம் போக்கிடல் வேண்டும்.

வஞ்சகம் பொய்ம்மை மடிந்திடல் வேண்டும்
 வானமும் மண்ணுமே வணங்கிட வேண்டும்
 எஞ்சலி லாத அறச்செயல் வேண்டும்
 எவ்விடத்தும் அதை இயம்பாமை வேண்டும்
 அஞ்சுபயம் தவிர்த் தன்னையின் துணையே
 அனைத்தையும் அளித்திடும் என்பதை எண்ணி
 விஞ்சிய நிலையினில் விளங்கிட வேண்டும்
 வித்தகர் உறவையே வேண்டிட வேண்டும்.

நாவிடை மந்திரம் நவின் றிடல் வேண்டா
 நாடொறும் ஊர்சுற்றித் திரிந்திட வேண்டா
 பாவிடை மனமிலாப் பண்ணாது வேண்டா
 பற்றிய புட்பழம் பழமதும் வேண்டா
 கோயிலை நாடியே சும்பிட வேண்டா
 கோபுரம் தனைக்கண்டு வணங்கிட வேண்டா
 ஆவியில் அன்பினை அமைத்திடல் ஒன்றே
 அன்னை பெரும்பணி ஆவது கண்டாய்!

அன்னையைக் காணவே அலைந்திடல் ஏனே
 அடியவர் உளமதில் அமர்ந்திடு வானே
 பொன்னினில் அழகினில் புத்தியி லெல்லாம்
 பொற்புடன் விளங்கிடு புண்ணியச் செல்வி
 மின்னல் ஒளியென மேகமே என்ன
 மேகினி பலவென மேன்மைக ளென்ன
 என்னென்ன நன்மைகள் யாவிலும் உள்ளாள்
 இன்னதை அறியாது ஏன் உழல்கின்றாய்?

செல்வச் செருக்கதே தீர்ந்திட வேண்டும்
 தீமையெனும் பெயர் தீண்டாமை வேண்டும்

கல்விநலம் பலர் கண்டிட வேண்டும்
 சுற்ற அறிஞரைக் கலந்திட வேண்டும்
 எல்லினும் பகலினும் இன்ப அறிவை
 எல்லோரும் வம்மின்றீர் என்றே அழைத்து
 அள்ளி வழங்கியே அன்புறவேண்டும்
 அன்னைக் குயர்பணி ஆற்றிடுஞ் செயலே!

தீமை பலசெய்து தேங்காய் உடைத்தே
 தீர்த்திட எண்ணிடில் தீராது கண்டாய்
 வாய்மை மிகுந்தவன் எம்அன்னை தானே
 வந்து ஏமாறுவன் கொல்லோ ஈதுணர்வாய்!
 தூய்மை உளம்வேண்டும் சொல் தூய்மை வேண்டும்
 தூய செயல்வேண்டும் தொல்வினை நீங்க
 ஆயும் பலகலை அவ்வுரு வாணுள்
 அன்னை பதம்பணிந் தின்னிலம் வாழி!

இன்னல் பலஎதிர் மாறிநின்ற றாலும்
 ஈகை இல்லாதவர் கொல்ல வந்தாலும்
 துன்னும் செல்வத்தவர் சூழ்ந்துமே நின்ற
 சொல்லொணாத் துன்பத்தைத் தோற்றுவித் தாலும்
 பின்னர் பலபல பேய்மை வந்தாலும்
 பித்துச் செயல்பல பேசி நின்றாலும்
 ஒன்றும் நினைத்திடாய் ஒன்றுக்கும் அஞ்சேல்
 உன்அன்னை யாவையும் ஒட்டியே காப்பாள்.

அன்னைப் பணியதே அருந்தமிழ்ப் பணியாம்
 ஆனந்தம் அதனிலே அல்லது உண்டோ!
 முன்னை செயல்களை எண்ணிதா திங்கே
 முகிழ்ந்து வருகுவீர் முன்னமே இன்பம்

கண்ணினும் இனியவளர் கருத்திடை நல்லாள்
கற்பகம் போன்றவள் அற்புத அன்னை
எண்ணிலும் உள்ளள் அவ் இயல்பை அறிந்தே
ஏத்துவம் இன்பத்தே ஏறிட நாமே.

இயற்கை இறைவன்

தூய்மை உள்ளம் துலங்கியே நின்றிட
துன்பம் யாவும் அகன்றிடக் கண்டதோர்
வாய்மை தன்னை உணர்த்துவன் கேண்மினோ
வான ஓடையில் வந்தொளிர் சந்திரன்
சேய்மை நின்றநற் பாலொளி வீசினான்
தீந்தமிழ்த் தென்றல் சேர்ந்துடன் சூழவே
ஆயும் ஐம்புல ஆக்கமும் பெற்றனன்
அன்பெனும் வெள்ளத் தாழி மிதந்தனன்.

இன்பமே ஒளியாய் தென் கண்ணிற்கே
எங்கனும் புத்த ஈசன் அருள் கண்டேன்
பண்புசார் மட மங்கையைச் சேர்பவர்
பாரில் இன்பம் பருகுவ ராவரோ
நண்பர் தம்முடன் கூடிப் பழகுவோர்
நாட்டின் இன்பம் நவிலுவ ராவரோ!
அன்பெனும் அருள் சேர்ந்திட யானுந்தான்
ஆர்வங் கொண்டு அடைந்தனன் இன்பமே!

இயற்கை இன்பத்தை எந்தையும் ஈந்தனன்
எங்கும் காணரும் ஈசனருள் உரு!
மயக்க மற்றதவ் வியற்கை வடிவமே
வானு மண்ணுமவ் விற்பத்தின் தோற்றமே!

செயற்கை கண்டுளம் சேவிக்கும் தன்மையீர்
 தித்திப் பானவன் முத்தியும் நல்குவன்
 மயக்கம் நீக்கும் இயற்கை வடிவிலே
 வந்து காட்டுவன் தன்னொளித் தோற்றமே!

உண்மை இன்பம் உலகினில் வேண்டியில்
 உயர்ந்து வாழ்ந்திட உள்ளம் தோடியில்
 வண்மை கொண்டு நலம்பெற நாடியில்
 வையந் தன்னிடை வாழ்ந்திடு மாந்தர்காள்
 அண்மை சேய்மை ஒன்றில்லதே தார் ஆதியான்
 அண்ணல் தோற்றம் இயற்கையிற் கண்டுமே
 எண்ணும் எண்ணம் பலஅற்று என்றுமே
 இன்பத் தின்கடல் எய்திக் குளிப்பிரே!

அழகே காட்சி

நீலவானில் நின்றொளிரும் நேர்மையழகே-உயர்
 நித்தில ஒளியில் நிற்பாய் நல்லஅழகே
 கோலமாய் விளங்குமொரு கோதில்அழகே-இந்த
 குவலயம் நினதா குமே குணவழகே.

நேர்மைநிறை உள்ளம்தில் நின்றொளிர்வாய்-மற்று
 நேரிழையார் இன்முகத்தில் நேர்ந்திடு வாய்
 சீர்மைநிறை ஒவியமும் உன்பொருளாம்-அதன்
 சிறப்பை விரித்திடுதல் செயலல்லவோ!

கடலின் ஒலியினிலே கார்நிறத்தே-மற்றும்
 காணரும் இன்பம்மளி மலரினிலே
 உடலிலே உயிரென ஒன்றிநின்றாய்-உனை
 உன்னி வணங்கிடுவோம் அழகணங்கே!

கொடியில் விளங்கிடுவாய் நல்லழகே-அந்தக்
கொடியின் துளிரும்உன தழகல்லவோ
விடியும் பொழுதினும் மாலையி னும்
விளங்கும் அழகணங்கே வெற்றியடி!

சுதிரவன் ஒளியிலும் கண்டிடுவேன்-உனைக்
சார்நிறை மழையிலும் கொண்டிடு வேன்
அதிரும் சிலம்பொலியும் நின்ஒலியே-அன்றி
ஆடவர் அருட்செயல் நின்செயலே.

பால்நிறை நல்லமுதுன் சுவையே-பின்னும்
பால்ஒளி சந்திரனும் நின் உருவே
மேல்படும் காற்றின் தின்செறிவே-உந்தன்
மேலாம் அழகதின் தோற்றமன்றோ!

ஆற்றினில் தோன்றிடும் ஓடையுமே-அதில்
அழகுடன் ஆடிடும் மீனின மே
சேற்றில் விளையும்நல்ல செங்கழுநீர்-இன்னும்
செப்பும் பயிர்கள் யாவும் நின்செயலே.

இயற்கையில் நின்றிடும் எழில்விளக்கே-உனை
எண்ணுதிருப்பின் உயிர் இயங்கிடுமோ
செயற்கை நிலைகளெல்லாம் உன்றினைப்பில்-வந்து
செகத்தில் திரிவதுவே ஆகுமடி.

அறத்தின் பயனாகவும் நின்றிடுவாய்-மற்று
அருளின் திருவுருவம் நீயே யன்றோ
திறத்தின் வலியவீரர் செய்கையெல்லாம்-நிந்தன்
செமமை வழியதனால் செயமல்லவோர்!

மானுடற் புள்ளியாக மயக்கிடுவாய்-காணும்
மரகதப் பச்சையாக மாறிடு வாய்

பேணும் அடியர்களுக் காண்டவனாய்-நின்ற
பேதமகற்றி அருள் செய்திடுவாய்!

இன்சொல்லாய்த் தோன்றுவதும் நின்வடியே-இனி
இந்நிலத் தெப்பொருளும் நீயல வோ
உன்செயல் உலகத்தை ஒங்குவிக்கும்-இதை
உணர்ந்தவர் இறையருள் உற்றவரே!

பொன்னில் ஒளியாய்நின்ற புண்ணியமே-உயர்
பொருப்பின் சிறப்பாய் நின்ற கண்ணியமே
மண்ணில் கலந்துநின்ற நற்றிறமே-உந்தன்
மாண்பு இம்மட்டோ நிற்கும் சொல்லுவமே!

தெங்கங் காயாய்த் திரண்ட செவ்வுழகே-அன்றி
தெவிட்டாத தேனாய் வந்த நல்ருசியே
பொங்கு கடலலையில் புரண்டிடுவாய்-உனைப்
போற்றிதின் உற்றிடுவோம் புகழ்நிலையே.

குழவிகள் ஓசையிலும் பாட்டினிலும்-மற்ற
குழல்ஒலி யாழ்ஒலி யாவையிலும்
அழகினைக் காட்சியென்று அஞ்சலித்து-நிதம்
அன்புடன் அவனடி போற்றிடுவோம்.

மாலையும் மகிழ்ச்சியும்

இன்பம் நிறைந்த இனியதொரு நாளினிலே
அன்பில் எனதுள்ளம் ஆழ்ந்திருக்கும் காலமது
பொங்கும் எழில்எங்கும் புகுந்து நடமாட
திங்கள் ஒளிபரப்பும் செம்மைப் பொழுதுவர
உலக இருள்நீக்கும் ஒண்கதிரோன் மக்களுக்கு
நிலவும் அமைதிதர நெஞ்சத்தில் எண்ணிமிகு

செம்மை ஒளிபரப்பித் திஞ்சுவையின் நலமளித்து
 மெய்ம்மைப் பொழுதாக்கும் மேலாகும் நேரம்தாம்
 மாலைப் பொழுது மகிழ்ச்சிக் குரியதுவாம்
 சூலப் பெருமக்கள் தண்ணீர்த் தடம்நடந்தார்
 செங்கதிரோன் தன்கதிரின் செம்மை ஒளியடக்கி
 எங்கும் இருளடைய எழில்மேலைக் கடல்புக்கான்
 தண்கதிரை வீசும் சந்திரனும் தன் ஒளியாம்
 கண்கொண்டு நோக்கிக் காணக்கீழ்த் திசைஎழுந்தான்
 கன்று தமைப்பிரிந்துக் காண்சென்று புல்லருந்தி
 நின்று அசைபோட்ட நேர்மைப் பசுக்களெல்லாம்
 அம்மே என அழைக்கும் அழகு மிகு கன்றெல்லாம்
 தம்மையே நோக்கிநிற்கும் தன்மையைக் காண்பதற்கே
 அம்மா அம்மா என்றும் ஆவலுடனே திரும்பும்
 பள்ளிக்குச் சென்று பயின்ற சிறுவர்களும்
 துள்ளிக் குதித்ததற்பின் சூழ்ந்துவிளை யாட்டிசைத்து
 கூ கூ கூ வென்று குதித்து எதிரொலியைக்
 கா கா கா வென்று சாக்கைக்கு மாறிட்டு
 இளமை நலம்நிறைந்த எழிற்சிறார் வீட்டினிலே
 வளமை நலம்கனிய வளரும் செயல்புரியும்
 அன்னையை எண்ணி அவள்தருநல் பண்டம்எண்ணி
 உன்னியே ஓடி உயர்வீடு நாடிடுவர்
 குளத்தின் கரைகளிலே குலத்துதித்த பெண்டிரெல்
 வளத்தின் செயல்பேசி வாரிநீர் கைக்கொண்டு [லாம்
 குடத்தை இடுப்பினைத்துக் கொம்பணையார் கரைவறித்
 திடத்தின் மனத்தினராய்ச் செல்வர்தம் வீட்டினுக்கே
 உழவர் வயல்வளத்தை உயர்வாய் மதித்திருந்து
 உழவுத் தொழில்புரிந்து ஓய்ந்து திரும்பிடுவர்
 பல்வகையாம் புள்ளினங்கள் பார்ப்பின் நலம்காண

நல்வகைசேர் இரையுடனே நாடிஉடன் கூடடையும்
 மாலைப் பொழுது மனத்துக் கினியதுவே
 சால நலமிகச்சேர் தமிழ்க்தென்றல் வீசுவதாய்
 செவ்வானும் தண்ணொளியும் சேர்ந்தமிழ்த் தென்றலு
 எவ்வாயினும் இனிய இன்பம் நலம் அளிக்க [மே
 மனமொத்த காதல் மகிழ்ச்சிக் கடல்குளித்தார்
 மனமொத்து மாலை மதியம் தனைக்காண
 உல்லாச மாக அவர் உற்று நடந்திடுவார்
 செல்வார் இயற்கைநலம் சேரும் கடலருகே
 உலகத்து எவ்விடத்தும் உற்றொரு மாலையதே
 நிலவுப்படி என்றும் நின்று பெருமைபெற
 ஓங்குகவே நன்மை உலவுகவே இன்பமே
 தேங்கும் இறைவனருள் தித்திக்கும் அவனன்பு
 அத்தகைய மாலைதனில் ஆனந்த மேலீட்டில்
 வித்தகனும் ஆண்டவனின் வியன்சேர்ந்த நல்லெண்ணம்
 உண்டாகி ஓங்கும் உயர்வான ஆனந்தம்
 கண்டாகி நிற்கும் காண்போம் இன்பநிலை
 வையத்து வாழ்வீர் வளர்மதியம் சீழ்ப்புறமும்
 வையம்தனைப் புரக்கும் வெய்யோன் மறுபுறமும்
 இடையில் தமிழ்த்தென்றல் இழியும் பெருநலமும்
 உற்றவரே நல்லோர் உருதவரே பிணியுடையோர்
 பெற்றவர்கள் மக்களுக்குப் பேணுவீர் இந்நலத்தை
 மாலைப் பொழுது மனதுக் கினியதுவாம்
 சால உடல்நலத்தைத் தானும் அளிப்பதுடன்
 உயிர்க்கு உற்றசுகம் ஒம்பிடுமே ஆதலினால்
 அயிர்க்கா வழிவாழ ஆண்டவனார் நன்மாலை
 என்றும் அளித்து இன்பவழி செலுத்தி
 அன்பிலே வாழ ஆசி அருளுகவே!

இயற்கை அன்னையின் இன்மதி கொளுத்து

பாலா நென்னும் பாக்கிய நதியில்
சாலவே மாலைத் தனி அமர்ந் திருந்தேன்
ஆங்கே
இயற்கை அன்னையின் இன்மதி கொளுத்து
எனக்குவந் தடுத்தது என்னென இசைப்பேன்
செங்கதி ரண்ணல் தன்கதி ரடக்க
எங்கும் இருள எழுகடல் அடைந்தான்
அக்கா லத்தின் அங்கிப் பொழுது
மிக்கவே இன்பம் விளைத்தெனக் கீந்தது
மானிட வாழ்க்கை மாயமென் பதனைக்
காணவே அறியக் கண்ணிமைப் பொழுதில்
மேலைப் பக்கம் மின்னலும் இடியும்
சாலவே கொண்டு சாய்ந்தன முகில்கள்
உலகம் உண்ணும் ஓர்தனி ஊழி
கலகம் விளைக்கக் கருகிடல் போன்று
அச்சமும் பயமும் ஒருங்கே அளித்து
உச்சியை ஒட்டி ஓங்கி வளர்ந்தது
கீழ்த்திசைத் தன்மையை கிளர்த்தலும் நன்று
சாந்தங் கொண்ட தவசிதான் எனவே
எந்தேயர் மருவும் இல்லா தமைந்தது.
இத்தகை இயற்கை என்னுடை மனக்கு
நற்பய னளிக்கும் நன்மதி ஈந்தது
மேலைப் பக்கல் நோக்குவோ மாயின்
கொலைமுதல் தீத்தொழில் கொண்டோன் மனது
கவலைரி னாலும் சுபடத் தாலும்
அலைவது போன்று அமைந்தது மேகம்

இருளுடை மனம்போல் இருண்டது ஆங்கண்
அவனுடை மனது அழிந்து முடங்கல்போல்
பலமுடை யிடியும் பயனளித் ததுவே

குணபால்,

தீமை என்பதை கிறிதும் அறியா
தூய்மை யுள்ளம் துலங்கி நின்றது
காண்போர் யாவரும் காழுறு வண்ணம்
திஞ்சுவை ஈந்த திறமென் னிசைப்பேம்!

எனினும்,

கண்ணிமைப் பொழுதே கருங்கொண் டலுமே
நண்ணியெம் மருங்கிலும் நாட்டமுற் றமைந்தது
தூய்மை மறைந்தது துன்பம் தொடர்ந்தது
சேய்மையை விட்டுச் சிறியனில் சென்றனன்
இத்தகை யியற்கை இவ்வுல கியல்பைத்
தெற்றென விளக்குந் தேற்றம் என்னே!
நல்லவர் தீயவர் நானில மகனில்
மல்கியே இருவரும் மருங்குறை கின்றனர்
நல்லவர் மனதோ நன்மை பயப்பது
தீயவர் மனதோ தீமை பறப்பது
கீழ்த்திசை விரும்பல்போல் கேள்வியோர் உதவியை
வாழ்த்தியே நாடுதல் வளமுற்ற் கழகு

மற்றும்,

தீயவர் சேர்ந்தால் திறத்தகு நலத்தோர்
மாயம தாகி மாணழி படுவர்

ஆதலால் நாமும் ஆணவ முள்ள

தீயவர் கண்ணில் தென்படா தோடி

இயற்கையை ஈந்த இறைவன் தடிகளை

மயக்கம் ததுக்க வழுத்திடல் புரிவேவாம்.

காலைக் கதிரவன்

அன்பர் மனத்தா மரை அலர வந்தருளும்
செம்மல் இறையவனார் திருக்காட்சி தந்ததுபோல்
காரிருள் எவ்விடத்தும் காணாமலே ஓடி
சீரிய தாமரைகள் செந்தேன் தலையவிழ
இதழ்கள் தலைவிரிந்து இன்பநலம் பரப்பி
நிதழும் அலர்விரிந்து நேர்மைநலங் கொடுப்ப
இன்பத் திருந்த இணைபிரியாக் காதலர்கள்
துன்பத்தின் எல்லை தோன்றிற்றே எனமாழ்க
அன்புற்ற அன்பர் ஆண்டான் அடிபணிய
இன்பத்தேன் சொட்ட இளம்பொழுது வந்ததென்
புட்கள் பலவும் புலரும் பொழுதிரவு
விட்டுஉடன் தோன்றிற்று வேடிக்கையாய்ச் செல்லோம்
என்றுமே கூட்டைவிட்டு எழுந்து புறப்படவும்
நன்றே எனநல்லார் நற்குடங்கள் கைக்கொண்டு
குளத்தின் கரைகளிலும் குறுநீர்ச் சுனைகளிலும்
வளத்தின் நதிகளிலும் வாய்வம்பு தனைவீச
அவராத் திரியாக தன்றிராப் பொழுததனைச்
சிவராத் திரியாகச் சிற்றின்பம் தாம்நுகர்ந்த
காதலர்கள் ஒருசார்பில் காதல் விடிந்ததென்று
வேதனையைப் பெற்றிடவே வேண்டும் கணவனாருள்
வங்கமிசை சென்றான் வரவில்லை என்னண்ணி
கங்குல் முழுதும் கலங்கிநின்ற காரிகையார்
காலைப் பொழுததனைக் கண்டு மகிழ்ந்திடவும்
சாலச் சிறந்த தவகியர்கள் தண்டுடனே
தத்தம் கடனாற்ற சார்பிடங்கள் நாடிடவும்
புத்தம் புதிய புதுமைகளே தோன்றிடவும்

தனது ஒளிபரப்பித் தமனியமாம் நீள்காத்தால்
 மனது மலர்விரிய மாநிலத்தே தோன்றிற்று
 செங்கரத்தால் மக்களது தீத்துயிலைப் போக்குவிக்க
 எங்கும் விளங்க இன்கதிரோன் மேலெழுந்தான்
 பார்க்கு மிடமெங்கும் பால்கதிரோன் தன்னொளியே
 நோக்கு மிடமெல்லாம் துகரும் பெருவெளியே
 வாழிய செங்கதிரோன் வாழ்க அவன் நன்கதிரும்
 வாழ்ந்திடுக அவன்தோற்றம் வாழ்ந்திடுக அவன்நிறமும்
 வாழநன் னெஞ்சகிம ளளர்கதிரோன் அருள்போற்றி
 வாழநீ பன்னாள் வாழ்ந்திடுக கதிரோனே!

முருகன் என் முதல்வன்

சின்னஞ் சிறுவய தாகும்—அப்போ
 செய்கை தெரியாது வாழ்ந்திட்ட காலம்
 முன்னம் பலவாண்டு தாண்டி—நான்
 முடியாது ஐந்தாண்டு பருவத்தே தா டிருந்தேன்.
 ஓடி விளையாடி வருவேன்—எனை
 உற்றவர் அன்புடன் கட்டி அணைப்பார்
 பாடுவ தாடுவ தன்றி—நான்
 பயமென்ப தறியாது வாழ்ந்திட்ட காலம்.
 தெருவினில் விளையாடி நிற்பேன்—எனைச்
 சேர்ந்த மற்றவர்களும் சார்ந்துமே நிற்பார்
 நிறைமன முடையவர் நாங்கள்—நல்ல
 நிலவினில் மணல் வீடு நிறுவியே நிற்போம்.
 ஒன்றாகக் கூடியே நாங்கள்—தினம்
 உயர்வீடு கட்டி மணற்சோறு அடுவோம்

அன்பாய் விருந்தமு தளிப்போம்—அதை
அறிய நினைத்தாலும் ஆனந்தம் அம்மா!

மாலேப் பொழுதினில் ஓர்நாள் —நாங்கள்
மகிழ்வாய் மணல்வீடு மாண்புடன் செய்து
சாலப் பலப்பல பண்டம்—மிகத்
தயாரித்து நின்றுமே தண்மையாய் நின்றோம்.

எங்கிருந்தோ வந்தான் ஒருவன்—அவன்
எல்லார் வீட்டையும்விட்டு என்வீடு வந்தான்
பொங்கியே துள்ளிக் குதித்தான்—உயர்
பொற்புடன் எனைக்கண்டு போடுசோ நென்றான்.

ஒன்றும் அறியாது நின்றேன்—அவன்
ஒகோ இதேது மயக்கமே என்றான்
துன்றும் உறவினன் நானே—உடனே
சோறு அளித்துத் துணையாய் இருப்பேன்.

என்றவன் கூறினன் இப்பால்—நானும்
எண்ணாத தெல்லாமும் எண்ணிட நின்றேன்
நன்றிவன் கூறிய தென்னே—நான்
நாடி விளையாடும் காலத்தில் வந்தான்.

சுற்றி இருந்தவர் கண்டார்—அவர்
சொல்லாமலே செல்லச் சூழ்ச்சியும் செய்தார்
பற்றி இழுத்தான் சோறென்று—அதைப்
பார்த்தவர் கண்டு நகைத்துமே சென்றார்.

ஏதடா இச்செயல் என்றேன்—அவன்
என்னை நீ அறியாயோ உன்துணை என்றான்
வாதுகள்செய்வது நன்றே—நல்ல
மனமகிழ் உணவெனக் களித்திடு என்றான்.

ஒன்றும் தெரியாதுநின்றேன்—அட
உன்பெயர் உரைத்திடு ஓர்குவன் என்றேன்
நன்றென் பெயர் முருகன் தான்—நான்
நாடி மலைகளில் வாழ்பவன் என்றான்

அன்னான் அறிந்திட்ட உள்ளம்—ஏதோ
அறிய நினைத்தது ஆனந்தம் கண்டேன்
தின்னும் பண்டங்களை வாரி—அவன்
சென்று வருவேன் என மறைந்திட்டான்.

ஆண்டுகள் பலசென்ற திப்பால்—என
தாசை முருகனை அன்புடன் காண
வேண்டுவ தென்மனம் அவற்கு—அன்பு
வேண்டுவர் தமைக்கண்டு வேண்டுவன் வழியே.

முருகன் என் முதல்வனே ஆவன்—அவன்
முழுமதி முகத்தையே முப்போதும் எண்ணி
அருமைநலம் வேண்டி நின்றேன்—ஓர்நாள்
அவசியம் வருகுவன் என்றே வாழ்கின்றேன்.

சொல்லுவீர் அவன்தனைக் காண்பீர்—நல்ல
தூய்மை மலைதனில் வேடுவ னாக
நில்லுவன் இங்கேவா வென்று—என்
நெர்மை மொழிதனை நிகழ்த்துவீர் வாழ்வேன்.

முருகன் என் உடல்பொருள் ஆவி—அவன்
முழுமுதற் றலைவனே ஆகினன் கண்டார்
அருமையின் அன்பினைக் கண்டேன்—அவன்
அருகி விருப்பதே ஆனந்தம் அம்மா!

தெய்வீகக் காதல்

தோட்டத்தின் மாலையி லோர்நாள்—நல்ல
சந்தர வாஸிபன் வந்து இருந்தான்
பாட்டுகள் பாடிய வாயால்—எந்தன்
பைங்கிளியே கண்ணே வாராயோ என்றான்.

ஜில்ஜில் ஜில் என ஓசைதோன்ற—பசுந்
திரையாம் செடியினைத் தாண்டியே நின்னு
மெல்லிய கொடியினை ஒத்த—உயர்
மேலாம் அழகுடை மேனகை வந்தாள்.

கண்டே கனிரச மென்றான்—எந்தன்
காதலரே உள்ளத் துள்ளவ ரென்றாள்
அண்டிடு வாய்அரு கென்றான்—நான்
ஆண்கள் அருகினில் அண்டிடேன் என்றான்.

ஏதுக்கிவ் வாடுதன் றிசைத்தான்—அவன்
எல்லாம் முன்காதலால் ஏற்பட்ட தென்றாள்
வாதுக்கு முன்னே நிற்கின்றாய்—அடி
வையகம் யாவும்உன் வாய்சொற் கெதிரோ!
என்றெழுந்தே கிட்டே சென்றான்—அவள்
எட்டிஎட்டித் தூரே ஏகிட நின்றாள்
நன்றிதோ உந்தனுக் காமோ—அடி
நானேஉன் சேமத்தை நாடித் திரிவேன்.

கூடி மகிழ்ந்திட லாமே—நம்மில்
கூடாதிந்தப் பெருங் கோடிப் பிணக்கும்
நாடி உணைப்பற்றி விட்டேன்—இனி
நானும் விடுவேனோ நங்கையே உன்னை.

என்றே மலர்க்கரம் தொட்டான்—ஆ!

இன்பம் எல்லாம் ஒன்றாய் எய்தியதன்றோ

அன்பின் திருஉரு வானார்—அவர்

ஆனந்த நிலைதனை ஆர்சொல வல்லார்.

இன்பம்தரும் எந்தன் துறையே—நீ

என்னை விட்டு என்னுமே ஏகாதிருந்து

உண்மை நலமுருள் புரிவாய்—இனி

உலகினில் உனையன்றி உயர்வெனக் குண்டோ.

காதல! வாழ்குவம் ஒன்றாய்—என

கன்னி இசைத்து மகிழ்ந்திட நின்றாள்

மாதனை என்றும் பிரியேன்—இந்த

மண்ணிலும் விண்ணிலும் கண்ணிலும் என்றான்.

உள்ளத் துவகையைக் கொண்டாள்—கை

உயர்த்தி அவன்உரு ஒங்கி அளந்தாள்

வெள்ளத்தனை இன்பம் உற்றாள்—உயர்

வேகமாம் காதல் விலக்கிடப் போமோ!

கண்ணே மணம்செய்து வாழ்வோம்—உடன்

காணரு மின்பத்தில் நாமும் இருப்போம்

பண்ணும் இசைமொழி யும்போல்—மற்றும்

பாலும் அதிலுள்ள வெள்ளையும்போல.

இயற்கையைக் கண்டு மகிழ்வாய்—நான்

ஏகி உடன்வந்து இங்கே இருப்பன்

மயக்கமில் குறிதவ ருமல்—கண்ணே

மன்னி இன்பம்அளி மாதவன் ஆணை.

என்றவன் ஏகினன் இவனும்—தன்

திளநல இன்பத்தின் இனிமையைக் கண்டு

நின்றனள் சந்திரன் தோன்றி—அவள்
நேர்மையைக் கண்டு நகைத்தனன் சென்றாள்.

தெய்வீகக் காதல் சிறந்தார்—அவர்
தெய்வீகக் காதல் சிறந்தினி தோங்க
மெய்மையும் வீறும் பெறுக—உண்மை
மேவும் நலன்சிறந் தோங்குக மாடுதோ.

கடலும் காதலும்

எங்கும் பரந்துடை மெய்க்கடலே உன
திற்பநிலை எதுவோ—மனம்
பொங்கிய எண்ணம் பலப்பலவாம் அதன்
போக்கை விளக் கிடவோ.

காதலெனும் பெரு வெள்ளத்திலே அது
கவிழ்ந்து புரளு தையே—எந்தன்
மாதவன் காதலி கண்டிட ஓடியே
மாழ்கித் திரும்பிடு மால்.

நீயுமுன் வானமும் நேர்ந்து கலந்திடு
நேர்மையில் என் மனதும்—உயர்
காதல் தலைவியைக் கட்டி அணைத்திட
கருத்திடை எண்ண முறும்.

ஓயாது தோன்றிடு மோங்கு மலையைப்போல்
ஓர்கோடி எண்ண மெல்லாம்—இவண்
சாயாது என்னிடம் தாண்டவம் செய்துமே
சஞ்சலம் மூட்டு தையோ.

பொன்னு மணியுநீ புதைத்து வைத்தாற்போல
பொற்புடைக் காதலி யும்—தன

துன்னருங் காதலை உள்ளத்திலே கொண்டு
ஒளிக்கலை வாட்டுகின்றாள்.

சந்திரன் கண்டு தலைதூக்கி நிற்கின்றாய்
தண்மை மிகு கடலே—அவள்
சுந்தையில் என்உரு கண்டதும் இன்பத்தின்
சீர்தலை தூக்கிடு வாள்.

உன்னிடை மீன்கள் உருளும் செயலது
உயர்ந்திடு காதலி தன்—நல்ல
இன்னிய விழிப்பிறழ் வேடிக்கை தன்னையே
இதயத்தில் தோற்றுவிக்கும்.

கருமை நிறங்கொண்ட கார்க்கடலே அவள்
கடிமணக் கூந்த லுமே—என்றன்
அருமை மனதினில் அந்த நிறத்தின்
அழகினைத் தோற்று விக்கும்.

கடலே உனதொலி காதடைக் கின்றது
காதலி தன் னொலியோ—என்றன்
உடலை உயிரையும் உள்ள அனைத்தையும்
ஒன்றாய் அடைப் பதுவே!

நேரம் கழிந்தது நேரிழையும் வந்து
நின்றெனைத் தேடிடு வாள்—நான்
ஆரமணிவித்து அணைத்தின்பங் கண்டபின்
அடுத்தநாள் வந்திடு வேன்.

சென்று வருகின்றேன் சீர்க்கடலே அவண்
செல்வி எனை அழைப்பான்—நீ
என்று மிவண்மின்று இன்ப மளித்திட்டு
ஏற்ற முற வாழி!

1889

கிள்ளை விடு தூது

சென்று சொல்லிடுவாய்—கிளியே—சென்று சொல்லிடுவாய்

ஒன்றிய மனமுடன் உத்தமன் உறவெண்ணி
உழன்று வருந்தியே ஓலமிட்டே னென்று (சென்று)

இளமைப் பொழுதினிலே—வந்து
எந்தன் அருகிலே இயைபுடனே நின்று
வளமை வழங்கி நின்றான்—அவன்
வந்து அருளுவன் என்றே அகன்றிட்டான் (சென்று)

அந்த நாள் முதலாக—நான்
அவன் வருவானென்று தவறிலே கொண்டுமே
சுந்தை மகிழ்ந்திருந்தேன்—இன்னும்
சேரவந்தின்னருள் எந்திலனே நீயும் (சென்று)

என் பின்னர் சூழ்ந்திடுவார்—பலர்
ஏதேதோ சொல்லிப் பிதற்றுகின்றார் மனம்
கன்றி வருந்தி நின்றேன்—அவன்
கண்ணைத் திறந்து என் அண்மையில்லங்கிட (சென்று)

சுற்றியே நின்றிடுவார்—பல
துன்மார்க்கச் செயல்புரி வன்மார்க்க வழிபுகு
அற்பர்கள் பலரிருப்பர்—அவரிடம்
தப்பவழியின்றித் தயங்குகின்றே னென்று (சென்று)

ஒருவர் வஞ்சகம்புரிவர்—மற்று
உடன்றுமே சீற்றமாய் ஒங்கிடுவார் பின்பு
அருமை அற்றவராக—அந்தோ
அவர்புரி செயலெல்லாம் ஆற்றுகிலே னென்று (சென்று)

உணைப் பிரிக்க எண்ணுவார்—தலைவா!

உற்றஎன்மேல் பல கற்பனைகள் செய்வார்
நினைத்திடில் அவைகொஞ்சமே—உந்தன்
நெஞ்சிலே வைக்காது வந்திடுவாய் என்று

(சென்று)

பாவம் பல புரிவார்—கொடும்

பாவிக னொனநின்று ஆலிதுடித்திட

ஆவன ஆக்கிடுவார்—அவர்

அதிகாரங் கெட்டு அகந்தை அழிந்திட

(சென்று)

எந்தன் தலைவனாவன்—அவன்

எல்லா விடத்திலும் எண்ணி நிரம்புவான்

கந்தனெனப் படுவான்—உயர்

கட்டழி கமைந்தவன் சட்டென்று வருதற்கே

(சென்று)

ஊரில்லை காணியில்லை—மற்று

உறவினரென்பவர் ஒருவரு மிலைஅவர்

பேரினைச் சொல்லி இங்கே—என்றும்

பிதற்றியே நிற்பதைப்பேசி உடன்வர

(சென்று)

வாழ்க்கையில் ஒன்றிடுவேன்—எந்தன்

வாழ்நாள் முழுவதும் தாழ்ந்திடுவே னவன்

வாழ்க்கை உயர்த்திடுவேன்—என்னை

வாழ்க்கைக்குயர் வருள் பாவித் திடுவென்று

(சென்று)

உண்ணும் செயல்மறந்தேன்—அவன்

உருவெந்தன் கண்முன்னே உற்றிருக்கின்றதால்

எண்ணமெல்லாம் அவனே—எனை

ஏன்று உடன்வைத்து ஆண்டு கொள்ளென்றுமே (சென்று)

அன்பால் என் உள்ளமெல்லாம்—தொட்ட

அன்று முதற்கொண்டு ஆறாய் உருகுதே

இன்ப நலனளிக்க—அவனை

இதயத்தே எண்ணிடில் ஏக்கமுண்டோ மற்றே (சென்று)

அவனுடன் சேர்ந்தவுடன்—கிளியே

அரிய பொருளுனக்களித்து மகிழ்விப்பேன்

தெளிவாய் அவனிடத்தே—உடன்

தேடிவந் தேமணம் நாடிப் புரிந்திட (சென்று)

உருவெளித் தோற்றம்

செவ்வானிளம்பருதி தெற்றெனவே மேற்கிளம்பி

எவ்வாயினும் ஒளியை இன்னினிதாய் வீசிடவும்

காலைப் புள்ளினங்கள் கண்ணியநற் றீங்குரலில்

சாலப் பலபாடித் தாவிச் சூதித்திடவும்

உற்றதொரு நாளையிலே உள்ளம் பறிகொடுத்து

மற்றப் பொருள் மறந்து மாமயலி லாழ்ந்து விட்டேன்

உள்ளத்திற் காதல் கொண்டேன் உண்மை வழிதன்னில்

வெள்ளத்தனை அன்பை வேண்டி மனங்கரைந்தேன் [வரும்

கண்டேன் இன்பநிலை கட்டுரைக்க மாட்டாதே

கொண்டேன் மாமயலும் கூசாமற் கூறுகின்றேன்

காமக் கண்ணியவள் காரணிய கட்டழகி

நாம இனிமையவள் நாடியெனை வந்திடவும்

பற்றி வளைக்காங்கள் பக்கல் உடன் இருத்தி

உற்ற நலம் வினவி உள்ளம் ஒன்று படக்

கண்டோம் இருவருடல் கட்டிடவே இன்பநிலை

கொண்டோம் குளிர்கொன்றைச் சடையனெனவே யானோம்

மாற்றி உயர் முத்தம் மகிழ்வாய்ப் பெற்ற பின்பு

சாற்றிய அன்பின் தணிக்கடலி லாழ்ந்து விட்டோம்

பிரிந்த நிலை அறியோம் பேசாமெளன நிலை

புரிந்தோம் அத்தன்பிறகு போய்வருவேன் என்றகன்றாள்
 அந்நாள் கழிந்ததன்பின் ஆசையதே பாசமதாய்
 இந்நாள் தொறும்விழைந்தும் என்முன்பு காணவில்லை
 பேதை மனத்துடன் பெண்ணவளும் எங்கு சென்றாள்
 ஒதைச் சிலம்புடைய ஒண்டொடியாள் காணவில்லை
 பாழும் மனம்வருந்திப் பதைத்து யான் தேடுகின்றேன்
 நாடும் தமிழறிவீர் நாட்டினில் நீர்கண்டீரேல்
 கூறிடுவீ ரப்போதே கொள்வேன் அவள் நலத்தை
 மாறி இருந்தறியாள் மங்கையவள் கண்டவுடன்
 கண்ணலம் செய்வேன் கட்டாயம் கூறிடுவேன்
 பண்ணலே பாடிப் பல்லாண்டு வாழ்த்துவீரே !

முத்தமே முத்தம்

மாலைப் பொழுதிலொரு மிகுமயக்கிலே
 மனது குளிருமொரு மகிழ்ச்சியிலே
 மேலைக் கடலினிடை செங்கதிரோன்
 மேனி மறைத்துள்ளே சேர்கையிலே
 பாலைப் பழிக்கும்உயர் தண்மதியேன்
 பக்கல் குணக்குதிகை வந்திடவே!
 சாலப் பலப்பலநற் றன்மையிலே
 சலனக்கடல் மீதிருக்கும் தன்பை உரைப்பேன்.

வெண்மைமிளிரும் ஒளி வெள்ளலைகள்
 மேன்மேல் கிளம்பித் துளிவீசிடவே
 அண்மைக் கடற்கரையின் அழகியதோர்
 அருமைப் படகினிலே அமர்ந்திருந்து

பெண்மைக் குணம்நிறைந்த பெற்றிமையாள்
 பேணும் வடிவழகி உற்றிடவே
 உண்மை வழியில்வரும் இன்பமதை
 உள்ளம் அறிந்துமிகத் துள்ளியதே.

இயற்கை அழகிற்சென்ற எங்களுள்ளம்
 இந்தக் கடலைவானம் முத்தமிடும்
 மபக்கமிலா வழியைக் கண்டிடவே
 மனத்தினில் காதலினைக் கண்டுகொண்டோம்
 முயக்கில் அகன்றிருந்த இருவருடல்
 முன்னமே ஒன்றாய்வந்து உற்றிடவே
 அயற்சி அகன்றுடனே இன்பவெள்ளம்
 ஆறாய்க் கடலினிடை ஓடியதே.

காதற்பெருக்கினிலே கட்டி அணைத்து
 கன்னஞ்சிவக்க உயர்முத்தமே கொண்டோம்
 ஒதற் குரியர்இனி இவ்வுலகிலே
 உண்டோ இதுசரதம் எங்களின்பத்தை
 ஆதரங் கொண்டதொரு ஆசைமுத்தமே
 அடியேங்கள் இன்பமதை ஆண்டதுவே
 ஒதற்குரிய புகழ்முத்தமே முத்தம்
 உயர்அன்பின் வழிவரு முத்தமே முத்தம்.

காலத் தேவா! காக்க வாவா!!

காலமென்று இந்நிலத்துக் கணக்கிட்டு நாள்நீக்கும்
 கடவு ளானேய்
 காலமெனும் கதியாகிக் கணப்பொழுதாய் நாழிகையாய்க்
 கழியச் செய்வாய்!

காலமென்று பேர்தாங்கி வரமுடன் மாதமெலாம்
கடந்து நின்று
காலமென்றே ஆண்டகல ஆயுளையும் அடைவிக்கும்
கால காலா!

நற்காலம் ஒன்றென்றும் நன்மையெலாம் மிக அளிக்கும்
கால மென்றும்
பொற்கால மொன்றென்றும் பொன்கொழித்து வாழ்ந்திருந்
புதுமை என்றும்
அற்பர்களின் ஆதிக்கம் அதிகமென ஓங்குவதோர்
கால மென்னும்
துற்காலம் இதுவேயோ? தூயோனே இப்பஞ்சம்
தோற்றி நின்றாய்!

நீர்நிலைகள் எனும்பெயரை நிறுவிஇவண் நின்றிட்ட
நிலைக ளெல்லாம்
நீர்சிறிதும் இல்லாது நிலமாகப் பருக்கைகளே
நிறைந்த தையா!
பார்நிறைந்த பஞ்சமதைப் பார்ப்பதற்கும் எண்ணுதற்கும்
பண்ப தாமோ
ஆர்புரிந்த கொடுமையிது ஐயாவோ காலமெனும்
அரிய செல்வா!

திக்காலம் இதுவோயோ செல்வர்களின் நல்லறமும்
செத்த தேயோ
கோக்களது நீதிமுறை குன்றியதோ அன்றியேன்
கொடிய பஞ்சம்
மிக்கான நிலையினிலே மேதினியில் நிலைத்திட்டு
மிடிமை தந்து
சாக்காட்டைப் பலர்க்களித்துத் தவிர்த்திடவே
செய்வதிது தக்கதாமோ?

ஏரிசுளங் காவெல்லாம் இல்லையே நீர்சிறிதும்
 இதுவே யன்றி
 பாரினிலே கால்நடைகள் பகர்உணவுஞ் சிறிதுமின்றி
 பதறி நின்று
 ஓரிரவை ஒருபுகமாய்க் கழித்திடிலே உயிர்க்கொடுமை
 உண்டு செய்தாய்
 ஆருடன்நீ கொண்டிட்டாய் அடங்காத கோபம்இது
 அரிது மாடேதா!

தாவரங்கள் நீரற்றுத் தலைகுனிந்து தருக்கழிந்து
 தாழ்ந்து போக
 மாமிருக வையெல்லாம் மயலுற்று நீரற்று
 மயங்கி நிற்க
 சாமினிநாம் ஏன்றிட்டே தாழ்வடைய மக்களுமே
 தாங் கோணாத
 தீமின்னும் கொடும்பஞ்சம் செய்திட்டாய் காலமேனும்
 செம்மைத் தேவா!

அப்பப்பா இவ்வாண்டில் அரசியலார் மக்களுக்கு
 ஆக்கம் செய்ய
 இப்பொழுதும் எண்ணிலரே இறையிலியாநிலங்கனையும்
 இயற்றி டாரே!
 எப்பொழுது இப்பஞ்சம் எமைநீங்கும் காலமெனும்
 எழிலோய் உன்னை
 இப்புனியில் யாவருமே பழிப்பதுவும் உன்செனியில்
 ஏறி டாதேதா!

மக்களாது வருத்தமிரு கண்ணீரும் மனங்ககிந்து
 மடிந்து வாடும்!
 துக்கநிறை பசுக்களாது கண்ணீரும் தூயநலச்
 செடிக ளெல்லாம்

புரிஞநிலை உயராது புலம்பிமடி சண்ணீரும்

புனியி லின்று

மிக்கபெருங் தண்ணியாய் ஓடுவதே அன்றிபிற

உண்ணீ ருண்டோ!

ஆவணியாம் மாதத்தில் அரிபவயல் நிலைகளெல்லாம்

அந்தோ அந்தோ

பூவணியும் விழாவினைப்போல் பொலிந்திடுக வேண்டுவது

போயே இங்கு

வாவினரும் சோலைகளும் வளமற்று வாடுவதும்

வருத்தம் ஐயா!

தேவர்களிற் தேவனது செருக்குச் செயலோ

அன்றிஇவர் செய்வ தென்னோ!

சாண்பயிரும் முழப்பயிரும் தரையினிலே விழும்பயிரும்

சற்றும் ஈரம்

காண்பரிய பெருமரமும் கலங்கிஇவண் வாடுவது

கண்டி லாயோ!

மாண்புடைய மக்களுடன் மாக்களுமே ஆயிரத்தில்

மடிய உன்னை

விண்பழியில் ஆழ்த்திடுவார் வேண்டாம்நீ நற்பயிரை

விளைய வைப்பாய்!

பஞ்சமொரு புறம்வருத்த பார்கொள்ளும் ஆசையினால்

பதைத்துச் சீறி

வஞ்சமிகு மேனாட்டு மன்னர்களும் மாபெரும்போர்

வகுத்து நின்றார்

பஞ்சமதில் வாடாது பரகதியில் மக்களையே

படுத்தற் கென்று

விஞ்சியதோர் பேர்புத்தம் வெடித்தனையோ விதிகடந்த

கால வேலோய்!

உள்நாட்டில் இந்நாளில் ஒங்கியதோர் கொடும்புயல்கள்
 உரிய தாமோ
 கள்ளரக்கன் வீழ்ந்தாலும் காணாத தீயரக்கன்
 காணா நின்றான்
 பொள்ளலுடை வஞ்சகமும் பொய்மை நிறைஅரசியலும்
 புலம்பி ஓட
 விள்ளலிலா எங்களது விடுதலையைப் பெறுநாளே
 விழைவோம் ஐயா!

நற்காலம் உடனளித்து நன்மழையை நிலத்தளித்து
 நாட்டி லெங்கும்
 பொற்பான சாந்தமெனும் பொறையளித்து இன்பநிலை
 பொங்க வைத்து
 உற்பாதச் செயலகற்றி உயர்வான நிலையிற்பறி
 உயிரைக் காத்து
 பொற்காலத் தேவாரீ பூவுலகில் எங்கனையே
 புரக்க வாவா!

பொல்லாத பஞ்சத்தைப் பொருத்தரிய கொடுமையினைப்
 போக்கி டெங்கும்
 எல்லாரும் இன்பநிலை எய்திடவும் இருநிலத்தில்
 மண்ணுக் காக
 வல்லாளர் இடுஞ்சண்டை வற்றிடவும் வளம்பலவும்
 வளரவுந் தான்
 நல்லானே காலமெனும் நற்றேவா நங்கனையே
 காக்க வாவா!

வாழ்க இயேசுநாமம்!

கடல்குழந்த நிலவுலகம் கவினப் போற்றக்
காணரிய பெத்தலகேம் ஊரிலுற்ற
அடல்சேர்ந்த மரியம்மை உதரத் தூறி
அன்புநிலை நற்குழவி யாக வந்தே
மடஞ்சேர்ந்த ஏரோது கொடுமை யெண்ணி
மரக்கலத்தே எகிப்துநா டடைந்து பின்னை
நடஞ் சேர்ந்த பருவமது எய்தித் தாய்பின்
நல்லார்வாழ் இஸ்ரவேல் நடந்தாய் வாழி!

யோவானை யெதிர் கண்டு யோர்க்கூறி
யேவர்க்கு உயர்நிலையை யெய்திப் பின்னைத்
தேவார்ந்த தேவனது மகனே யாகித்
திண்ணியதோர் குன்றின்மேல் திகழ்ந்து தோன்றி
நாவார்ந்த உபதேச மொழியைச் சாற்றி
நாடனைத்தும் நிற்புகழே நடக்கச் செய்து
மேவார்ந்த தலைவனென நின்று என்றும்
மிக்கோனாய் மிளிர்ந்திட்ட இயேசு வாழி!

ஊர்களிலும் நாடிடத்தும் உற்ற பல்லோர்
உடற்றியதி நோய்களையே உதறித் தள்ளி
பாரிடத்தும் இறையருளே பரந்து நிற்க
பரளுர்நங் கொடுத்துதவும் பரம வள்ளால்!
சீருறவே படகருந்து சீடருக் காய்ச்
செயற்கரிய செயல்காட்டித் தெய்வ அன்பே
யாரிடத்தும் நிலைநிற்க உழைத்து நின்று
யாண்டும் அருள்நிலை விளக்கும் இயேசு வாழி!

நோய்நீக்கி நோய்பெற்றார் விசுவா சிக்க

நோன்மைபெறு வலிகாட்டி நுழையும் வண்ணம்
வாய்மைமொழி இயம்பினியா யிரவர்க் கன்று

வண்மைபுடன் ஈரப்பம் வழங்கி நின்றாய்!
தூய்மைநிறை உள்ளமதே இறைவற் கென்றும்

தூன்பமது அவர்பொருட்டுத் தூய்மை யென்றும்
பேய்மையெலாம் அடியவரைப் பிழைக்கு டென்றும்
பெருநெறியே புகுத்திட்ட பெரியோய் வாழி!

உவமைகளால் பலஅறிவு விளங்கக் காட்டி

உற்றபெரும் பாசுகங்கள் உலவ வாட்டி
பவமகளும் மனதிடத்தைப் பரக்கக் காட்டி

பரஞ்சடரின் உண்மைநிலை பாரிற் காட்டி
தவமுயலும் அறிவுடையோர் தன்மை காட்டி

தாரணியை அன்புமய மாகக் காட்டி
அவதியெலாம் அற்றிடுநல் வழியைக் காட்டி

ஆனந்த நிலைகாட்டி ஆண்டாய் வாழி!

ஆசிரியர் குருவென்பார் உயர்ந்தோ ரென்று

அறிவழிந்து நின்றிட்டார் அல்லல் செய்தார்!
மாசுறி யராசு அவர் இழைத்த தெல்லாம்

மாநேவன் பொருட் டேற்று மகிமைகாட்டி
காசினியில் பாவினின் பொருட்டு வந்து

காணரிய பவம் நீக்கிக் கருணை காட்டி
ஆசில்பல அறமாற்றி அன்பு காட்டி

அடியவர்கள் பலர்கொண்ட அண்ணால் வாழி!

சுத்துருவை நேசிக்கும் தன்மை காட்டி

தனிநிலையாம் இறையருளின் தயவைக் காட்டி
சுத்தமிலா அற்பர்களைத் தூர ஓட்டி

தூய்மையதே இறையென்று துளங்கக் காட்டி

வித்தகமாய்ச் சீடருக்கு விளைவு காட்டி
 விண்ணிடத்தும் மண்ணிடத்தும் விழிப்பு காட்டி
 எத்திசையும் இறையருளே காட்டிக் காட்டி
 இன்பநிலை எய்திட்ட இயேசு வாழி!

கொல்லுதலே சிந்தையென வந்த பல்லோர்
 குமைந்திடவே அருள்நோக்கங் கொண்டு நின்று
 ஒல்லையிலே வருந்துன்பம் உணர்ந்து சீடர்
 உடனிருக்க ஒருவனது உளவைக் காட்டி
 வல்லையிலே முப்பதுபொன் பெறுவா னென்று
 மறக்கருணை அவண்காட்டி மற்றெல் லோர்க்கும்
 சொல்லறிய சகிப்புநிலை துளங்கக் காட்டி
 துயர்தீர்க்க வந்துதித்த தூயோய் வாழி!

பேரரசன் பிலாத்துடனே சேர்ந்த பல்லோர்
 பிழைபடவே உணைப்பிடித்துப் பெரிது மாழ்ந்து
 பாரிடத்துக் கொலைசெய்ய நின்றார் அன்னாள்
 பராபரனே பாரமெனப் பார்த்து நின்றாய்!
 ஆரிடத்துஞ் சினங்கொள்ளாய் சிலுவை யேறி
 அந்நிலையில் அன்பெனுநற் குன்ற மேறி
 காரிடத்தும் ஒளியிடத்தும் கலங்கா தீண்டு
 கர்த்தர்வழி காட்டிநின்ற கருத்தே வாழி!

உலகத்தார் உய்வதற்காச் சிலுவை யேறி
 உயிர்நீங்கி உற்றதொரு மூன்றாம் நாளில்
 பலகற்றார் என்னாரும் போற்று மாறு
 பாரிடத்து உயிர்த்தெழுந்த பரமன் மைந்தா!
 நிலைபெற்ற உன் அன்பு மார்க்க மென்றும்
 நீணிலத்துத் தழைத்தோங்கி நிலவி வாழ்க!
 மலமற்று உயிர்களெல்லாம் அன்பு பற்றி
 மாதேவன் நல்லருளில் மகிழ் மாதோ!

புத்தாண்டு வாழ்த்து

புத்தாண்டு பிறந்ததிவண் பூவுலகில் நலம்பெறவே
எத்தாலும் இன்பநலம் எய்துவதற் கிபைந்ததுவே!
சத்தாகிச் செல்வமுடன் சாற்றுமொரு உண்மையுடன்
புத்தான நலம்பலவும் பொருந்தியயர்ந் தேங்குகவே!

எவ்வயிரும் இன்பநிலை எய்துவதற் கையமிலை
எவ்வயிரும் தம்முயிர்போல் எண்ணிநலம் பெற்றிடுக
எவ்வயிரும் இவ்வுலகில் எய்துபல நலன்களெல்லாம்
உய்வழியில் பெற்றென்றும் ஒங்குகவே உயர்நிலத்தே!

தமிழன்னை தன்னருளால் தமிழ்மக்கள் எல்லோரும்
அமிழ்தெனவே அருஞ்செயல்கள் ஆற்றியயர் ஆகிடுக
தமிழ்மொழியும் தனிப்பெருமை தாரணியில் உடன்
நமடுதன்றே எல்லோரும் நாடிடவே ஒங்குகவே! [கொண்டு

உள்ளத்தில் உண்மைஒளி உற்றுநலம் பெற்றிடவும்
கள்ளத்தைக் கொள்ளாத கருத்துடைய நன்மொழியால்
பள்ளத்தில் சென்றிடுநற் பாய்புனல்போல் அன்புடனே
விள்ளற்கு அரியபுகழ் மேனியயர்ந் தேங்குகவே!

பிரமாதிரி எனுமாண்டு பிறந்ததுகாண் பெருநிலத்தீர்
உரமான செயலியற்றி உயர்பணிகள் பலபுரிந்து
பெருமானும் எங்குநிறை பெரியோனின் அடிபணிந்து
திருமான நல்வாழ்வில் சிறந்தினிது ஒங்குகவே!

சாதிகுலப் பேதமின்றித் தாழ்வுஉயர் எனுமவற்றை
நீதிஅல வெனவகற்றி நேர்மையுடன் வாழ்ந்திடுக!
ஓதுமுயர் தமிழ்வளர்க! உண்மைஅரசியல் நிலைக்க!
கோதிலமு தாயுயர் கொற்றவன்தாள் போற்றுக்கவே!

உண்ணுதற்கு உணவுபெற்று உடுப்பதற்கு உடையுமுற்று
 எண்ணுதற்கு நல்லெண்ணம் யாவுமுடன் கலங்கிடுக!
 மண்ணுலகில் துயர்மறைக மகிரிறைந்த செயல்சிறக்க!
 எண்ணரிய தமிழ்க்கலைபும் ஏற்றமுற வாழியவே!

நமக்குள் பிணக்கேன்?

அருமைத் தமிழ் மக்களே—நாமே
 அன்னைத் தமிழினுக்கு ஆக்க மாவோம்
 பெருமை மிகுந்த நாடு—தமிழர்
 பேசரும் புகழால் நினைத்த நாடு
 முதன்மையில் நின்ற நாடு—அதன்
 முன்னைச் செயல்க ளெல்லாம் உன்னவே இன்பம்
 நிலத்தினில் மேன்மை பெறும்—இங்கே
 நேர்மை நிலவும் பெருஞ் சீலமுடனே
 தமிழர்நாம் ஒரே இனத்தார்—இதைத்
 தனித் தனியே பிரித்தால் வாழ்வுறுமோ
 இனிமைசேர் தமிழ் மொழியே—நமக்கு
 என்றும் நிலைக்குமொரு தாய்மொழி யாம்
 சாதிகள் நமக் கில்லை—பண்டைச்
 சாதிப் பெயர்கள் தானும் காணவில்லை
 ஆதியில் நாம் ஒன்றே—இதற்கு
 அருஞ் சங்க தூல்களே ஆதரவாம்
 பலபெருந் தமிழ்ப் புலவர்—சங்கம்
 பாவித் திருந்தனரே அவ ருள்ளே
 நிலவுமோ வேற்றுமை தான்—எண்ணம்
 நீதிஒன்றே அவர்கள் நேர்மை யன்றோ
 ஜாதிக் பேத முண்டோ—பலரும்

சமண சாக்கிய சைவ சமயத்தார்
 ஒதியே ஒன்றி நின்றார்—உடனும்
 ஓர்சாதி வேற்றுமையும் காண வில்லை
 மத உரிமையு முண்டே—இளங்கோ
 மனதிற் கினிய பெளத்தங் கொண்டார்
 அண்ணலோ செங்குட்டு வன்—தனக்கு
 அன்புக் கடவு ளாரென நனைந்தான்
 மங்கையர்க் கரசி யரும்—சைவ
 மார்க்கத் திருக்க அவள் மன்னவனும
 நாட்டுடை மக்க னுமே—சமணம்
 நலனு மதமென நாடி நின்றார்
 ஆகலால் நம் மினையே—முன்னால்
 ஆகுமிந்த பேதங்கள் அண்டிய தில்லை
 இடையினில் யார் யாரோ—இங்கே
 ஏறி நடைப்பிரித்தனக் கூறு செய்தார்
 அந்தோ அவர் கொடுமை—நம்மை
 ஆட்டிப் படைக்க ஒரு சாதகமாகச்
 சாதி யென்றே பிரித்தார்—அதற்குத்
 தனித்தனிச் சடங்குகள் பல விதித்தார்
 நீதியுந் தோற்று வித்தார்—விட்டால்
 நீங்கா நரகமென்று கட்டி விட்டார்
 இத்தனைக் கொடுஞ் செயல்கள்—இங்கே
 இழந்த நிலையில் சேர்ந்து நிலைத்தனவே
 அப்பா மிகக் கொடுமை—தமிழர்
 அரிய குடிநிலையும் அவதிப்பட
 செய்தவர் மிகக் கொடியர்—அவர்
 தீமையைத் தமிழர்கள் தெரிந் திட்டனர்
 அருமைத் தமிழர் களே—நீங்கள்

அன்னைச் கொடிநிழற்கீழ் அமர்ந்திருப் பீர்
 நம் குலம் ஒன்றாமே—நமது
 நற்றமிழர் குடியுமே ஒன்ற கும்
 கும்பிடு கடவு ளுமே—ஒன்றும்
 கூடி மகிழ்ந்திடுவீர் கூடு மின்பம்
 நமக்குள் பிணக் கெதற்கு—வீணை
 நாமே கொடுமை செய்நு மாண்டிடவோ
 வேண்டாம் இக் கொடுமை—உடனே
 விழித்தெழுந் தாவன வேண்டிடு வீர்
 குலங் குடி ஒன்றாகக்—கொண்டு
 குவலயத் தோர் உமது புகழ்காண
 வாழ்குவீர் வண்மை யுடன்—தமிழன்
 வளம்பல நாட்டினில் ஒங்கிட வும்
 தமிழரின் முயற்சி யெல்லாம்—தரையில்
 தக்கதொரு செயலினத் தாங்கிட வும்
 பிணக்குகள் நீக்கி உடன்—என்றும்
 பெறலரு மின்பத்தில் வாழ்ந்திடு வீர்
 வாழ்கவே நற் றமிழர்—நாளும்
 வளம்பெறு மின்பத்தில் வாழிய வே

பொய் வணக்கம் போக்குவீர்

செந்தமிழ் நாட்டுறைவீர்-நீங்கள்
 சேர்ந்து நலம்பெறுவீர் சாந்தமுடன்
 வந்ததிவ் வாடியிலே-மக்கள்
 வாயில்லா உயிர்களை வாட்டுகின்றார்
 அந்தோ மிகக் கொடுமை-அவர்
 அனியாயமாகத் தெய்வ வழிபாடென்று

சிந்தையில் ஒன்றெண்ணிக்-தினமும்
 செம்மறி யாடுகோழி பன்றிகளைக்
 கொன்று மிகக் குளிப்பர்-அவர்தம்
 கொடுமைகளை அடக்க ஒருவரில்லை
 நந்தமிழ் நாட்டினிலே-தெய்வம்
 நாடிஒன் றாகக்கொண்டு வாழ்ந்திட்டனர்
 இன்றேன் இச்செயலும்-அந்தோ
 எள்ளுகின்றார் பிறர் விள்ளுகின்றார்
 தமிழர்கள் செயலிதேவா-பொல்லாத்
 தயவிலா மனத்துடன் சாய்க்கின்றனர்
 வாயில்லாப் பிராணிகளைப்-பூசாரி
 வாயிற்றில் நிரப்புகற்கு நடப்பதுவே
 அம்மம்ம எந்நாட்டில்-இந்த
 அநியாயம் நடந்திடும் அடக்கிடுவீர்!
 பத்தினிக் தெய்வ மொன்றும்-அதற்குப்
 பாங்குடன் கணவர்கள் ஐந்துபேராம்
 வித்தகமாய் உதவ-அருகில்
 வேண்டுமொரு தெய்வமும் நாடிடுமாம்
 இத்தகைத் தெய்வமதைத்-தமிழர்
 ஏனோ வணங்கி நலன் இழக்கின்றனர்
 செங்குட்டுவன் அளித்த-சீர்சால்
 தெய்வக் கற்பின் தலைவி கண்ணகியின்
 பொங்கு மாவணக்கம்-இந்தப்
 பூமியெங்கும் ஓர்கால் புகுந்ததுவே!
 கற்புடைத் தெய்வமென்-அவனைக்
 காணரும் அரசர்கள் வேண்டி நின்றார்
 அற்புதம் அவள் பெருமை-தனது
 அரிய சணவனுடன் வானடைந்தாள்

பொற்றொடி அவள் பெயரால்-நின்ற
 பொய்யில் பத்தினித் தெய்வ வழிபாடு
 இப்பொழுது தந் நிலத்தே-தமிழர்
 இடையிலே கொடுமையாய் இரிந்ததுவே!
 வடநாட்டு ஒரு மகளாம்-அவட்கு
 மனமகிழ் இருந்த கணவர் ஐவர்
 அதிசயம் இதுவல்லவொ-நமது
 அரிய தமிழர்நிலை சீர்கெடவே
 இடையிலெப் பாவிசுளோ-இதை
 இந்தநன் னாட்டினில் ஏற்றிவிட்டார்
 பொய்க்கதை பலபாடி-ஒன்றும்
 புகலாத மக்களை ஏமாற்றி
 துற்குணம் நிறைந்தவனாய்ப்-பூசாரி
 சொல்லொணப் பொழுதினைப் போக்குகின்றான்
 நந்தமிழ் மக்களுமே-அவர்கள்
 நயமறியா வழியில் மதிமயங்கி
 விந்தையாய் நாடகமும்-கண்டு
 வீணாகக் காலமதைப் போக்குகின்றார்
 தெய்வப்பேர் கொலைநிற்குமோ-மற்றைச்
 சீரில்லா திரௌபதி செயல் நிற்குமோ
 வாருங்கள் தமிழர்களே-நாமும்
 வழிபடு தெய்வமொன்றாய் வாழ்ந்திடுவோம்
 இன்பத்தின் கரை யெய்துவோம்-என்றும்
 இறைவன் பாதம் பணிந்து நிலையுறுவோம்
 தெய்வத் தமிழ் மொழியும்—எங்கும்
 சீர்நிறைந் தோங்கிடும் செப்பரிதால்
 உய்வைப் பெற்றேற மினிர்வீர்-என்றும்
 உயர்நிலை பெற்றேமிக ஓங்குகவே. (செந்தமிழ்)

பந்தயக் கொடுமை

பந்தயக் கொடுமைகளை—அந்தோ
பற்றி நினைந்திட்டாலும் பதைக்குதையோ.
விந்தையே கலியுகத்தே—அம்மம்மா!
வேண்டியே பந்தயத்தை நாடுகிறார்
எத்தனைக் கற்றவர்கள்—மற்றும்
எண்ணாரும் மானிடர்கள் நண்ணுகின்றார்
வித்தகம் எனவிழைவார்—அவர்
விதி வழி மதிசெலும் என இசைப்பார்
ஆ! ஆ! மிகக்கொடுமை—அந்த
ஆடும் பந்தயமெனும் பாழ்ங் குழியே
சொல்லவும் திறமற்றதே—கிண்டி
தோற்றமே உளமகில் வாட்டமளிக்கும்
என்னே அதன் செயலே—பலரும்
எண்ணியே பணங்களைக் கொட்டிவிட்டு
வாடியே திரும்புகின்றார்—நிதமும்
வருத்தத்தால் திரும்பிய மறுதினமே
கூடியே ஒடுகின்றார்—அவர்தம்
கொடிய செயல்தனைக் கூறிடிலோ
உள்ளமும் அஞ்சுதப்பா—ஓடி
உற்ற நகை மற்றபொருள் விற்றுவந்தே
அள்ளியே கொட்டிடுவார்—அடிமை
ஆகி அப்பந்தயத்தில் மாய்ந்தொழிவார்
என்னென்பார் ஒருவரிலே—இதை
இல்லையெனச் செய்வதற்குஞ் சட்டமில்லை
பூமியிலே இதனையொத்த—வேறு
பொல்லா எமனொருவன் இல்லவேஇல்லை

எத்தனை மனை விமக்கள்—இதனால்
 இன்னல் பல அடைந்து ஏக்கம்பெற்றார்
 பித்தனே போலச் செல்வான்—பொல்லா
 பித்தனே யாகப் பெரும் துயரடைவான்
 அம்மம்மா இதன் கொடுமை—என்னால்
 அளவிட முடியாது ஆயிடினும்
 எண்ணற்ற மக்களிதை—நிதழும்
 எண்ணியே சென்றுபணம் கொட்டிடுவார்
 வஞ்சகம் வஞ்சகமே—இதை
 வரவொட்டாமற் செய்யவே வழிஇலதோ
 ஈசனே உன் செயலென்—இன்னும்
 இக்கொடுமைதனை ஒழிக்க இரங்கவில்லை
 ஆசையெனும் பேய்தானும்—பலரை
 ஆட்டிவைக்க நிற்பதுவும் அறியவில்லை
 பந்தயக் கொடுமையெல்லாம்—இறைவா
 பற்றி எரிந்திட நீபார்த்தருள்வாய்
 உய்ந்தனம் அப்பொழுதே—உனது
 உயர்ந்த அருள் நிலையே உன்னிநிற்போம் (பந்தயக்)

தொழிலாளர் துயர் துடைப்பீர்!

தொழிலாளர் துயர்துடைப்பீர்—துன்பமறைப்பீர் (தொழி)
 அழியாத துன்பநாயில்
 அண்டிப்பிழைக் கும்வாயில்
 மயலெல்லாம் கொண்டுநின்றதே—மாரிலமதில் (தொழி)
 நாட்டினில் எந்தநாளில்
 நாடினர் நல்லவாழ்வு
 வாட்டமே குடிகொண்டதே—வரம்புமுண்டோ (தொ)

நாள்முழுதும் உழைத்தும்
நன்குபயன் அளித்தும்
ஏழ்மை அகன்றதில்லையே—இந்நிலத்திலே (தொழி)

நாட்டிலே உள்ளகட்சி
நாட்டேமே வைப்பதில்லை
வாட்டமாய் வாடுகின்றனர்—வளம்பெறவே (தொழி)

நெய்யிடை வெண்ணெயென
நெஞ்சம் உருகிற்பார்
ஒய்யெனக் காப்பாரில்லையே—ஒன்றுகூடியே (தொழி)

ஒடி ஒடி உழைத்து
உடம்பை மிகவருத்தி
பாழுக்கிறைத் தாராகுறார்—பார்மீதினிலே (தொழி)

நல்ல உழைப்புகொண்டு
நாடும் பணிசெய்தாலும்
இல்லையே கூவிதானுமே—இக்குறைபோக்க (தொழி)

தொழில்முறை ஏற்றமென்று
சொல்லுவார் வாய்ச்சொல்வீரர்
செயலிடைத் தாழ்த்திவைத்தனர்—தீமையறுத்தே ()

கூலிகுறைத்து விட்டார்
கொடுமை இழைத்துவிட்டார்
வாழ்க்கை கெடுக்கின்றனர்—அவர்வாட்டமுற (தொ)

அருந்தவே கூழுமற்று
அணியவே ஆடையற்று
பெரும்பிணி வாழ்வையேற்றனர்—பிரியநண்பீர் (தொழி)

வஞ்சக மற்றூரவர்

வழியைக் கெடுக்கசிலர்

மிஞ்சியே மேல்வீழ்ந்தனர்—அவாகற்றி

(தொழி)

தொழிலாளர் சங்கமெங்கும்

துலங்க அருள்புரிய

வழிவருஇறையைப் போற்றியே—வாழ்க்கிடஎன்றும்

மரணத்தின் மாட்சி

ஓ ஓ மரணமே உன்னரும் மரணமே

பேருல கதனில் பெயர்த்திடாப் பொருளே

உன்செயல் உன்னில் உளம்நடுங் குறுமால்

என்னென் றிசைப்பேன் என்உளம் நடுங்குதும்

நேர்மை உடையை நீதியும் பெருமையும்

ஆர்கலி யுலகில் அழியா ஆண்மையும்

பெற்றனை நீயே பிறங்குடு வாயே!

வேறுபா டொன்றும் வேண்டக் காணாய்

கூறுபா டாகக் குறிப்பாய் உயிரை

உன்னதிர்ப் பட்டோர் உய்வரோ சொல்வாய்

நின்பெருஞ் செயலை நிறுத்துவோர் உண்டோ!

மரணம் என்னும் மாபெருந் தலைவ!

இரணம் செப்வோர் இல்லைநீ காண்பாய்

கற்றா ராயினும் உற்றா ராயினும்

மற்றா ராயினும் மாறுபா டுண்டோ!

மணிமுடி சூடி மாபெருந் தலைவனாய்

அணிசெங் கோல்கொண் டவனியை ஆளினும்

மகிசால் தலைவன் என்னினும் மற்ற

கதிகேசர் உரிமைக் கருத்தமைத் தேற்றினும்
 உன்வழிப் பட்டால் உய்வதும் உண்டோ!
 நிற்பெருந் தன்மையில் நேர்மையே சிறக்கும்
 அரசினை இயற்றும் அண்ணலும் உன்தன்
 பெருமைசேர் அடியில் பெயர்ந்து அங்கிருக்கும்
 அற்றைக் கூழுக் கலமரும் ஏழையின்
 உற்று ரெனவே உன்னப் படுவான்
 ஆகலான் மரணமே ஆகுமோ வேற்றுமை!
 தீதிலா இச்செயல் செம்மாப்புறு தீவாற்
 தெற்றேதார் பாடமாய் இயைகின் ததுவே
 மாற்றார் இல்லா மாபெருந் தலைவ!
 ஸுளி முடிசூடி உலகினை யாண்ட
 தெளிவுடை அரசர் சென்றனர் உன்னிடம்
 இறவா தொழிற்கார் இந்நிலக் துளரோ!
 கரவா உன்வயிற் கடந்தோர் உண்டோ!
 முன்னறி வித்தால் மோசம் வருமோ!
 என்னோ யார்க்கும் இயம்பா வழியில்
 வந்துயிர் கொல்லும் வளஞ்சால் செல்வ!
 மக்கள் ஒருபுறம் மடிய மற்றவர்
 ஒக்கல் ஒருபுறம் உள்நடுங் கிடுவார்
 தாயினைப் பிரிப்பாய் தந்தையைக் குலைப்பாய்
 மெயநின் செயல்கள் விளம்பலும் உண்டோ!
 எப்போ தீண்டு ஏகுவாய் என்று
 இப்புவிதன்னில் எண்ணப் படுமோ!
 உன்பெரு மாயம் என்மொழிக் கடங்குமோ!
 கூடிக் குவிக்கக் கொடும்போர் வகுப்பாய்!
 வாடும் மக்கள் வாட்டம் தவிராய்!
 அந்தோ நீதான் ஆளா தொழியில்

இந்த மாநிலம் இடம் பெற்றிடுமோ!
 உன் விருப்பாதல் உயர்ந்தோர் கொண்டு
 மன்பதை தன்னில் மற்றைத் திப்பியாம்
 பொல்லார் தம்மைப் பொலிக பன்னொன
 நில்லா வாழ்வில் நிறுத்துவாய் இதுகேள்
 அத்தகைக் கொடியர் அவனியில் திகழின்
 வித்தக ரெல்லாம் வீணில் கெடுவர்
 ஆகவே உன்செயல் அவர் மீதிரங்கிப்
 பாகம் வேறுகப் பண்ணுதல் வேண்டா!
 நல்லோர் வாழ அல்லோர்க் கருளின்
 ஒவ்வா நின்செயல் உயர் வுடைத் தாகும்
 அன்றேல் உலகில் அநீதியும் அவதியும்
 ஒன்றாய்த் தீங்கை உறுவித் திடுங்கொல்
 வேற்றுமை யாக்கும் மேதக் கோயே!
 சாற்றும் என்மொழி ஏற்றுநீ ஈண்டு
 நல்வழி கொண்டு நல்லோர் வாழ்ந்து
 நல்லுல காக்க நாடிடு வாயே!
 உன்செயல் உன்னி உள்ளத் திடையான்
 என்பெறி னும்தான் இல்லார்க் கிட்டு
 வாழ்ந்திடச் செய்து வாழ்வினில் சிறக்க
 ஆழ்ந்திடத் தீயதே அவனிலங் குகவே!

கனவு நிலை உரைத்தல்

சொல்லரிய மாருதமும் தூய்மையுடை கந்தமுமே
 சுகமாய் வீச

அல்வருமுன் மாலைதனில் ஆண்டொரு சோலையினிடத்தே
 அழகாய் நிற்க

நல்லமுத மொழியுடைய நாயகியும் எனையணுகி
நண்பா என்ன

வெல்லரிய இன்னலெலாம் ஒழித்திட்டேன் அக்கணத்தே
வினையும் தீர்த்தேன்.

கற்கண்டு வெறுக்கு மொழிக் கன்னிகையும் பலவிதமாக்
கனிகள் கொண்டு

நற்கந்த வாசமுடன் எனைநாடி நிற்கையிலே
நவில லாமோ

சொற்கொண்டு அளந்தாலும் முடியாது யாவருக்கும்
தூய்மை யுள்ள

விற்கொண்டு மன்மதனும் எய்திட்டாய் விடாய்மிக்கு
விரும்பி நிற்க!

கன்னிகையும் எனையணைத்து முத்தமிட்டாள் யான்தானும்
களிப்பு மிக்கு

என்னினிய ரத்தினமே என்றேத்தி இதழ்சுவைத்தேன்
இம்மட்டோ தான்

மன்னியநற் கலவிரினும் மகிழ்வெய்தித் தினைத்திட்டேன்
மகிழ்ந்த பின்னை

இன்னியநற் கருவிபுட னிசைபாட யான் கேட்டு
இருக்கின் நேனால்!

அப்பொழுது யாரோவந் தெனையழைக்க அலரிமிக
எழுந்து காண

எப்பொழுது மிருக்குமிடம் கல்லூரி விடுதியென
யேங்கிக் கண்டேன்

செப்புதற்கு மறியாத தேடிவந்த நண்பனுடன்
தினமும் போல

அப்புறஞ்சென் நென்கடனைக் கழித்தண்ணல் அடியுன்னி
அமர்ந்து நின்றேன்.

